

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154
septembrie 2012 (Anul IV) Nr. 9 (43)

BOEM@

Live Literature

Septembrie 2012 (Anul IV) Nr. 9 (43) - 36 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida ASPRA

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapArt Galați - Editura InfoRapArt

9 / 2012

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor șef adjunct: Victor Cilincă
Secretar de redacție: Antoaneta Dobreanu
Redactori: Paul Sân-Petru, Saint-Simon Ajarescu, Constantin Oancă, Dimitrie Lupu, A. G. Secară, Patricia Lidia, Cristina Roșu, Cosmina Cosma
Grafică: Elena-Liliana Fluture
Tehnoredactare: Daniela Neculai
Colaboratori: Maria Timuc (București), Luca Cipolla (Italia), Adalbert Gyuris (Germania), Melania Cuc (Bistrița), Tănase Carașca (Tulcea)

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul

www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: InfoRapArt

Email: boema@inforapart.ro,

petrerau@yahoo.com

Telefon: **0726 337376**, **0336 800313**

ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 47,
Bloc Cristal, Sc. 2, Et. 3, Ap. 4, Galați, 800010

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: 0726 337376

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.

Literatură și Artă

DIN CUPRINS

Poezie: Aurel M. Buricea (p.4), Mariana Eftimie Kabbout (p.17), Adrian Racaru (p.20), Traian Vasilcău (p.25), Iuliu-Marius Morariu (p.29), Nicolae Țăranu (p.31), Vlad Andrei (p.32)

Proză: Angela Ribinciuc: Cuburi de aer (p.5), Viorel Darie: Lăcomia de pământ (p.15), Luca Cipolla (Italia): Hipnoză regresivă (p.21), Geo Galetaru: Destinul, acest animal care-ți sare în față / Vocile care un se văd (p.23)

Cronică de carte: Mihail Gălățanu: Un Eden în regăsire, Petre Rău - "Eden în cădere" (p.3), Constantin Oancă: Floare de har, de Ignatie Grecu (p.8), Gheorghe A. Stroia: Poezia lui Cornel Boteanu, Tăcută rugăciune, împletirea simbolisticii ancestralelor dorințe (p.18), Valentina Becart: Ioan Gheorghiiță - "Undeva la poarta raiului" (p.26)

Note lectură: Cosmina Cosma: Moda lingvistică 2007 (p.11), Livia Ciupercă: Poezia ca spectacol feminin și tandru (p.13)

Eseu: Andra Elena Ciobotaru: Odiseea din noi (p.28), Claudia Andreea Smadu: Povestea Dunării (p.30)

Umor: Radu Danielescu: Jurnalul unui demnitar (p.6), Roland Voinescu: Tulburelul (p.16)

Apariție editorială: Redacția: Ionuț Caragea, "Patria la care mă întorc" (p.14)

Anunț: Redacția: Premiile Festivalului Internațional de Creație Literară "Titel Constantinescu", Râmnicu Sărat, 2012 (p.33), Redacția: Premiile Concursului Național de Poezie, Proză, Eseu, Teatru, Epigramă, Reportaj și Pictură. "Dor de Dor", Ipoțești, 2012 (p.34)

Cărți: Redacția: Cărți sosite la redacție (p.35)

Grafică:

Coperta I: Oleg Shuplyak - Suvorov in the Alps and Back

Coperta a IV-a: Maurits Cornelis Escher - Artă geometrică

Interior: Roland Florin Voinescu (foto)

www.boema.inforapart.ro

Mihail GĂLĂȚANU

UN EDEN ÎN REGĂSIRE:

Petre Răul Cel Bun al Literaturii

* ÎN CĂUTAREA ȘI RECUPERAREA DRAGOSTEI ȘI A SENTIMENTELOR FUNDAMENTALE

Petre Rău este un *blând* al literaturii. De fapt, el nu forțează - sau, oricum, nu forțează *prea mult* - miezul cuvintelor. Iar miezul cuvintelor este Edenul lor.

Căderea sa, a lui Petre Rău din Eden este, de fapt, o revenire în Eden - prin cuvânt.

Portretul fizic al autorului - deținător de un nume ilustru în literatura română: *Rău* - este o reflectare a portretului psihic/literar.

Petre Rău este un om / și un autor destul de „pătimaș”.

* ÎN PERMANENTĂ STARE DE COMBUSTIE

Este *în stare de combustie* tocmai pentru că trăiește sentimentele *cu patimă*, ca și cum ar trage din țigări/trabucuri pasionale, ca și cum ar priza dragostea ca pe o superdoză de trăire - și, în consecutiv, de emoție.

Cartea sa, **EDEN ÎN CĂDERE**, emană emoție prin toți porii. Uneori, poate, mai puțin cizelată, alteori de-a dreptul ardentă.

EDEN ÎN REVENIRE sau EDEN ÎN RECUPERARE, așa aș fi putut numi eu cartea - pentru că ambele lucruri se întâmplă în interiorul ei.

Și, până la urmă, ce poate fi EDENUL / EDENUL ÎN CĂDERE decât *dragostea*?

Petre Rău

* DRAGOSTEA, UNICĂ, PARADISUL NOSTRU NOTORIU

Unică, înversunată, nărăvașă (ca și femeia!) la Petre Rău, imprevizibilă, autistă, refuzând, continuu, să se supună - și să fie supusă: *dragostea*.

Și, culmea, Petre Rău nu este preocupat atât de

valoarea textelor în sine, precum este preocupat de faptul că ele ar trebui să îl *exprime*.

Să spună, lumii, să anunțe, cum stă el cu dragostea, cu femeia lui evanescentă, cvasi-absență din poezia și din existența lui, baladă/lamento sfâșietor, uneori, după cea pierdută, cea înstrăinată, cea care a trecut, o dată, măcar, prin viața lui - și el care acum, fraților, vrea să ne spună această poveste a iubirii pe care, odată / *jadis*, a avut-o.

* DEȘI NU PARE, ESTE UN AUTOR TIMID / SFIOS, TIMORAT ȘI UN INTROVERTIT AL TEXTULUI

Dar cum este Petre Rău, ca om - și, MAI ALES, ca autor?

Este, fără îndoială, un autor care trăiește înăuntrul său, introvertit, deși el își *exhibă* trăirile, de multe ori, i le poți citi chiar pe buze.

Petre Rău nu are răbdare, adesea, de a-și pune în ordine trăirea, de a șlefui cuvintele până la disperarea ochiului de sticlă. Privește stilistica într-un fel mai indulgent, dar are, cum spuneam mai înainte, un mare atu: acela al *trăirii*.

Dacă trăirea există, ea este dovada - așa pare că socotește el și, într-un fel, are *direptate*; sublimarea va veni ea, mai apoi - și se va așeza, frumos, în insectarul doldora de cuvinte.

Cu alte cuvinte, trăirea e *primum movens*, apoi se instalează munca de ocnaș a pilirii obsedante a expresiei. Petre Rău va ajunge, într-un sfârșit, la puterea de a mânui expresia mai convenabil, de o *contrage* din timp - și de o *curăța* de *impurități*.

Cât timp va fi trăire în om - și ea va *gâlgâi*, va fi și zbugium, și operă - căci fără trăire nu am avea „motorul” lucrurilor.

Iar Petre Rău este, și el, până la urmă, un *trăirist*...

Aurel M. BURICEA

confesiune

sunt singur și-aud noaptea plângând la geam
din lumea vie mă cheamă-n nefire
dar spiritul treaz din sfânta zidire
poarta inima mea ca frunza pe ram

aștept să vină toamna cea pagână
cu furtuni din neîmînță să bată
cum cheamă patima tânăra fata
ca-n plăcerea rodirii să rămână

pregătit sunt Doamne să trec prin moarte
cerul unde nu-i durere și suspin
acolo de sus grijă să-mi poarte

să nu mai aud de-a lumii povară
să trăiesc veșnicia într-un alin
ca seva-n pomi în fiecare vară

trist regret

te-am căutat de-o viață pe-un țărm străin
din zări negândite văd sfânta veste
cum acultam copil orice poveste
nu știu din nefire decât să mă-nchin

pentru cei nenăscuți las acest sonet
să-l memoreze la apus de lume
când nimeni nu mai poate să-i îndrume
și vor sfârși în cel mai aprig regret

fericiți cei ce se hrănesc cu vise
de fac din iubiri ultima povară
și duc în sânge căldura din vară

spre lume porțile mi-au fost închise
te-aștept Doamne cu cea mai mică teamă
chiar dacă moartea flamândă mă cheamă

ultima zi

stau la fereastra acestui veac de dor
văd evenimente despre viitor
știu că mâine voi fi bătrân călător
vine secunda când nu mai vreau să mor

în libertatea lumii aș petrece
iubirea să urce în sângele meu
cum se topește norul în curcubeu
să uit că vine noaptea grea și rece

dar vremea rea nu mai are răbdare
cheamă gândul la judecata de-apoi
când trupu-mi rupe ultima cărare

în Sfântul Cuvânt îmi voi face casă
zidire fără păcate și nevoi
de ziua care plânge nici că-mi pasă

bolnav de nemurire

între două lumi m-ai zămislit Doamne
am trăit cu patimă doar o parte
nu pot cugeta dincolo de moarte
chiar de-aș avea forța acestei toamne

azi lasă natura drept sfântă casă
bucuria rodirii să-mi cânte-n prag
să pot scrie viața lumii cu mult drag
chiar dacă gerul iernii greu m-apasă

să cobor visător spre celălalt mal
cu trupul curățat de orice vină
să pot urca spre ceruri val după val

c-am lăsat gândirii drept moștenire
acest sonet hrănit doar cu lumină
temă de cel bolnav de nemurire

casa din verb

trupul și-a găsit loc de veci în verbe
trece prin anotimpuri fără vămă
din arbori aud mereu cum mă cheamă
să-nvăț pe de rost taina din proverbe

se va opri odată-n inima mea
cu multe imagini topite-n versuri
uitate poate de lume la cursuri
scrise de mine într-un apus de stea

convins fiind că peste veac rămâne
din toate ce-am iubit pe acest pământ
ocolind mereu poftele păgâne

pentru suflet dragostea mi-a fost hrană
mi-am luat din iubire falnic legământ
să-i las lumii cuvântul drept prihană

Casa din litere

cine mi-a zidit casa din sonete
cu ferestrele deschise spre lume
de face lumina pe rime spume
cine intră nu poate să regrete

căldura verii o trăiți în cuvânt
imagini pictate cu harul divin
pentru singurătate găsiți alin
chiar dacă prin cuget bate aprig vânt

se văd pereții din lanuri de grâu copt
floarea soarelui cântă-n culori
plânge necunoașterea în cifra opt

Cel Unul Nenăscut trece-n litere
Sfânta rugăciune prin care adori
când se deschid ale humii artere

(din volumul de sonete *Crucea din muguri*)

Angela RIBINCIUC

CUBURI DE AER

Lupta cu viața

În fiecare zi învățăm ceva de la cineva. Conștientizând sau nu. Mulțumind sau nu. Lucruri care par de neatins, cu timpul devin accesibile dacă avem puterea și curajul de a admite că suntem capabili să le împlinim. Micile provocări fac parte din același mare întreg al luptei cu viața și cu limitele noastre. O luptă în care nu suntem nici pe departe singuri. Răbdarea și încrederea sunt absolut necesare. Mai trebuie doar să îndrăznim, să recunoaștem când greșim, să știm ce vrem și să nu fim egoiști.

Exercițiul de voință

Dacă nu ne-am mai lăsa pradă primului impuls, dacă am găsi, de câte ori e nevoie, răgazul și puterea de a privi și de a judeca detașat situațiile și lucrurile am avea mai puține regrete.

Dacă am încerca, măcar o dată, ca un exercițiu de voință, să ne punem în postura celui alt am reuși să înțelegem ceea ce ne scapă atât de des. Adevărul e, de obicei, undeva la mijloc pentru că fiecare, în felul lui, are dreptate. Dacă am asculta mai mult decât vorbim, dacă am citi mai mult decât scriem, dacă am încerca mai mult să înțelegem decât să judecăm... Dacă am iubi mai mult decât cerem să fim iubiți. Dacă...

Așteptări prea mari

Aștepți de undeva un cuvânt, un gest, un semn. În același timp primești, de altundeva, mult mai mult, însă nu te poți bucura deplin, la gândul că nu vine de la cine ai fi vrut. Rămâi cu o umbră amară.

Apoi, după un timp, înțelegi că ceea ce ai primit însemna foarte mult, că de fapt ești un norocos, dar nu ai știut să prețuiești, la momentul potrivit, pe cel ce merita. Și din nou ai sentimentul că nu e drept, că ai greșit.

Viața merge mai departe. Istoria se repetă: se-ntâmplă să ai, încă o dată, așteptări prea mari față de oameni prea mici, niciodată viceversa. De nicăieri, din nici o carte nu înveți cât și când să-ți dozezi încrederea. Asta o afli singur, cu timpul.

Prieteni tăcuți

Există o categorie de prieteni care nu-și cere niciodată dreptul la exclusivitate. Prieteni care așteaptă tăcuți, cu infinită răbdare, până când mâinile noastre și sufletul nostru înfometat îi caută.

Ne oferă răspunsuri, ne umplu singurătatea și ne poartă pe unde n-am fi visat să ajungem. Sunt prieteni de preț care nu ne dezamăgesc și nu ne supără.

Fiecare astfel de prieten e unic și poartă cu sine înțelep-

ciunea și bogăția cuiva care a avut ceva de spus, fără a fi egoist. O carte e o binecuvântare.

Clipa iubirii

Un pic de liniște și un pic de înțelegere sunt o premisă bună pentru ca fiecare nouă zi să înceapă așa cum ne dorim. Și dacă alte sentimente pot fi drămuite, dragostea nu ne-o putem porționa, nu o putem felia, astfel încât să ne ajungă cât mai mult. Ea este sau nu, iubim până la capăt sau deloc.

Clipa iubirii poate sfida orice legi, poate încălca orice limite. Atunci, doar atunci, suntem cu adevărat noi. Nimeni și nimic nu mai contează când știm că ceea ce facem are o destinație. Iubind învățăm să trăim cu rost.

Oameni

Oameni care vin în viața noastră. Firesc, atunci când e timpul. Greșim așteptând de la ei mai mult decât ar trebui.

Oameni care pleacă. Luând cu ei toate promisiunile nefăcute, toate întâmplările și lucrurile cărora nu le-a mai venit timpul.

Suntem, pe rând, în postura celui care vine și a celui care pleacă din viața cuiva. Nimic nu se oprește și nu rămâne cum a fost. Oricât am vrea să-i oprim pe cei care pleacă, oricât am încerca să-i chemăm pe cei care nu mai vin...

Mai departe

Nu putem trăi singuri. Avem nevoie de feedback. Din când în când, cineva să ne confirme că e bine ce facem. Sau nu.

Altfel, ne putem ușor minți, înlocuind realitatea cu proiecția propriilor gânduri. Contează să știm că îi pasă cuiva de noi, de ceea ce facem, de ceea ce visăm să împlinim.

Viața e altfel atunci când o privești cu mai multe perechi de ochi, pentru că astfel putem vedea mai bine, mai nuanțat, mai departe.

Părinții

Niciun părinte nu cred că poate ajunge să cunoască rețeta perfectă pe care să le-o transmită copiilor săi astfel încât să le asigure o viață mai ușoară sau de succes. Înțelepciunea pe care o dobândesc părinții le este utilă copiilor doar până la un punct. Istoria se repetă, e-adevărat, însă lasă loc unei permanente evoluții.

Personalitatea fiecăruia ori, pur și simplu, dorința de a ne face propria viață după propriile legi sunt cauzele care ne determină să ratăm, uneori, pe mâna noastră.

Nu-mi voi judeca niciodată părinții pentru greșelile mele și voi continua să le mulțumesc chiar și pentru sfaturile care nu m-au ajutat.

Cine-mi garantează că voi putea fi un părinte mai bun?

Radu Danielescu

Jurnalul unui demnitar

Deslusesc cu greu scrierea, aproape cuneiformă, dar nu mă pot împotmoli de un aspect așa neînsemnat. Citesc când cu glas tare și ușor tremurat, când în gând, fără să-mi dau seama:

"Azi, 13 iulie 2xxx.

Ora 17. Sunt pe plajă, în Palma de Mallorca. Cu Iulica și a mică. I-am luat bilet în același hotel și lui Gabi, ca să nu mă plictisesc. Parcă totuși berea noastră e mai bună decât a spaniolilor. Nu știm noi, românii, să ne promovăm produsele... Primesc un telefon din țară. Mă sună primul ministru! Îl salut cu respect. Mă informează despre starea lucrurilor din țară. Accident de muncă la o fabrică de ciment! Cinci morți?! Ce-i viața asta! Soarele e dogoritor... Și vine bomba: conu' Fănică a făcut atac de cord și a trebuit să renunțe la Ministerul Industriei și Cercetării... Nici nu știam că mai avem industrie și cercetare... Mi se propune să preiau funcția vacantă. Sunt uluit. Propunerea mă onorează, dar nu pot răspunde pe loc. Mă consult. Cu Iulica. Și cu Gabi. Nevastă-mea mă sfătuiește să refuz, că e stres mare și probabil se-așteaptă să se scoată niște castane din foc cu mâna mea. Iulica a avut întotdeauna dreptate. Gabi e exaltată, mă imploră să accept imediat. Dă bine la CV și e imposibil ca în scurtul timp de mandat de ministru să nu-mi crească "cota". Are și ea dreptate. Și-așa mi-e cam jenă cu declarația de avere în comparație cu ceilalți colegi de Cameră. Anunț hotărârea la București. A venit timpul să fiu și ministru! Doamne-ajută! Facem bagajele. Iulica îmi respectă hotărârea. La revedere, Palma... de-acum insulele exotice scrie pe mine.

Azi, 14 iulie 2xxx.

Ora 8,30. Preiau funcția. Biroul meu e la ultimul etaj. Mult mai somptuos decât cel de la Parlament. Și priveliștea este superbă, panoramică. Văd parcul Herăstrău, lacul, ba chiar o parte din terasa mea. E plină de clienți. De, mijlocul verii. Ca să vezi, pot să-mi și urmăresc afacerea de la birou... Există însă și-un minus: secretara. D-na Stela are experiență, mi-a făcut revista presei, mi-a adus la cunoștință programul zilei, cafeaua este tare, cum îmi place mie, dar are un dușman redutabil: vârsta. Se vede că conu' Fănică intrase în arendapauză. Am s-o iau pe Gabi în locul ei. Îi dau o ocupație, o țin și sub supraveghere, împușc mai mulți iepuri dintr-un foc. Deși nu e deloc obișnuită cu serviciul zilnic...

Ora 17. Sunt la Cotroceni. Frumos al naibii! Depun jurământul de ministru. Era să mă-ncurc, deși am repetat cu Gabi de zeci de ori: "Jur să respect legile țării șamd". Nu-i ușor nici s-o spui, darămite s-o și faci. Președintele e binedispus. Și grăbit. Trebuie s-ajungă la meci, pe Giulești. Nu știam că e pasionat de fotbal și îndrăznesc să-i zic asta. Glumește: "Cum nu? Nu știi că eu centrez, eu dau cu capul?"... Are umor, nu glumă...

Ora 19. Dau primul interviu în calitate de ministru al Industriei și Cercetării. Promit solemn să revigorez industria și să pun pe roate cercetarea. Al naibii ziarist, mă-ntreabă ce strategie am. Sunt multe măsuri ce trebuiesc luate de urgență, dar se impune mai întâi o

evaluare obiectivă... Mă descurc pân' la urmă. Continui ziua cu o masă la restaurant. Homarul e delicios, parcă mai gustos ca niciodată. Patronul mă lămurește: bucătarul l-a gătit într-un mod special, cu dedicație. Îi propun lui Gabi noul post. Acceptă cu ochii în lacrimi. Sărăcuța! Am făcut-o fericită. Închei seara în modul cel mai plăcut cu putință... O fac din nou fericită pe Gabi.

Azi, 15 iulie 2xxx.

Dimineața, la prima oră. Sau aproape. Mă sună iar mama. Răspund de data asta. M-a văzut aseară la televizor și a plâns de bucurie toată noaptea, că ea a presimțit de când eram mic c-o să ajung ministru. Iar vrea niște bani, că nu știu ce analize medicale trebuie să facă, că nu se simte bine. Îi spun că n-am, că îmi merg prost afacerile... Plânge într-una, de bucurie... Închid. Ajung la minister. Trebuie să fac schimbări pe-aici. Lucrurile nu mai pot continua așa. Sunt hotărât să tai în carne vie. O anunț pe d-na Stela să-și caute alt serviciu. Plânge. Mă imploră: "vă rog, dom' ministru, cu ce-am greșit? Sunt de 15 ani în minister. Am rate, am copii la liceu, soțul e somer..." Sunt intransigent. Continui remanierea. Studiez organigrama, mă informez și decid să dau afară câțiva directori ineficienți. Așa se procedează: îți aduci oamenii tăi. Și-așa, am destule obligații. Unul spălăcit, Tănase, de la Logistică, face scandal monstru, că mă dă în judecată și-mi cere despăgubiri. Cât tupeu! E dat afară cu forța... Oricum, chiar dacă câștigă în instanță, nu plătesc eu ca persoană, ci ca ministru, din bani publici. Gabi radiază de fericire. Ce-mi place s-o văd astfel! Stă pe terasa imensă, fumează, bea cafeaua și privește orașul de sus. Ține iar să-mi amintească de promisiunea făcută. Îi explic că e blocaj imobiliar, să mai așteptăm să scadă prețurile, dar deja a pus ochii pe un apartament, chiar în Piața Victoriei, cu trei camere... Fusesse vorba de două...

Ora 12,15. Am întârziat puțin la întâlnirea cu primul ministru. Gabi asta! Iar șoferul conduce ca o cizmă. Limuzina e faină, dar se aude că se vor achiziționa altele mai luxoase. E și cazul, asta n-are nici bar... Șefu' e băiat finuț, nu s-a supărat. M-a chemat să-mi dea câteva sfaturi: să am grijă ce vorbesc cu presa, să-mi pun oameni de încredere în funcțiile-cheie din minister și să îl contactez în orice problemă, fără să mă jenez, că el este dispus să țină seama de orice propunere ce țintește binele poporului. Bag la cap și mă-ndrept spre Pipera, căci azi aveam aranjată o partidă de tenis cu Ionescu, un partener de afaceri, patron la o mare firmă de construcții. Am fost în mare formă: îl bat pentru prima dată... Funcția îți dă puteri nebănuite... Asta mi-a zis-o chiar Gabi, noaptea trecută.

Azi, 16 iulie 2xxx.

Ora 10. Gabi a întârziat nepermis. Din a doua zi. I-am atras delicat atenția, dar tot s-a supărat. Și supărarea i-a tăiat tot cheful de muncă. Fac un tur al ministerului, să-mi cunosc angajații. Toți îmi doresc succes, din inimă. Observ câteva exemplare

(continuare în pag. 7)

feminine demne de luat în seamă. Mai ales consiliera de la Integrare Europeană... Era să zic Integrame, că asta făcea când am intrat în birou. S-a roșit toată. Am avut un schimb de priviri și am simțit nevoia să-i spun că am mare încredere în capacitatea ei de muncă. Gabi întrece totuși măsura. Mi-am făcut singur cafeaua... Trebuie să-nțeleagă că acum are o responsabilitate, e-n slujba țării. Am pus prea mult zahăr.

Ora 14. Prima ședință de guvern la care particip. Sunt emoționat, ca în prima zi de școală. Șefu' țișă la ministrul Justiției, că trebuie să convingă că lupta anticorupție e reală, să prindă un corupt de rang mare, "un biban sau măcar un bibănel acolo", cum îi place să se exprime. Ministrul, săracul, se apără că de unde, dar promite... D-na Nela, de la Muncă, are o vorbă mare: "Înainte de a fi o țară de corupți, suntem un popor de corupători"... N-o bagă nimeni în seamă... Nea Titi, de la Apărare, rezolvă un rebus. Conu' Mișu a ațipit. În sfârșit, luăm decizii capitale pentru țară... A durat ceva ședința. Și Gabi mă sună în timpul ei, să m-anunțe că la 17 avem o vizionare! Apartamentul ăla nenorocit...

Ora 17. Iar mă cert cu Gabi. A plecat supărată, când i-am spus franș că nu-i iau apartamentul ăla, că e-n bloc cu bulină. Ea că nu, unde am văzut eu bulină, aia era un desen cu graffiti. Are și funcția părțile ei negative. Poftim, ajungi să-ți strici relațiile de familie...

Ora 19. Acasă e OK. Iulica a făcut iar curățenie generală, ajutată de femeia de serviciu. Iar fi-miu în-țearcă o intervenție: dacă n-am un loc bine plătit în minister, că mama prietenei lui e în căutare de loc de muncă. Dar ce crede, mucosul, că eu am s-accept nepotisme?

Seara. Primesc nu mai puțin de patru telefoane de la rude. De unele nici nu mai știam nimic. Au aflat și țin să mă felicite. Peste câteva zile or să mă sune din nou, să-mi ceară una, alta. S-o creadă! Nu mă compromit eu pentru chestii de doi lei... Un gât de whisky mă liniștește. Adorm greu, nu știu de ce. Și visez și urât. Se făcea că Gabi mă înșeală. Mă trezesc lac de apă. Mai torn 100 de brandy. Incertitudinea asta mă ucide. E unu' noaptea. Mă-mbrac în grabă. Găsesc o scuză, nu prea inspirată. Dar Iulica mă crede întotdeauna. Și mă conduce spre ușă. Urc în Mercedes și pornesc în trombă. Când e să-ți meargă rău îți merge. Mă trage pe dreapta un puști de la Circulație. Control de rutină. Vrea să suflu în fiolă. Iată un test de încercare, și pentru mine și pentru el. Îl trecem amândoi, căci mă recunoaște repede după ce-i spun cine sunt. Înțelege că am o problemă stringentă la minister. Are potențial puștiul, trebuie promovât. Ajung la Gabi. Deschide greu. E buimacă. Răstorn casa cu susu-n jos. Visul nu are baze reale. Aprind o țigară, dar Gabi nu mă lasă s-o savurez. Începe să țipe. La mine! Ea, o fostă balerină de doi lei... Incredibil! Sunt ministru sau ce naiba sunt? O anunț că a fost în perioada de probă și că n-a trecut-o: nici pe cea de secretară, nici pe cea altă. Spumegă. Eu, ciudat, sunt foarte calm. Mă amenință! Îi atrag atenția să-și vadă lungul nasului, o pleznesc scurt și ies. Încheiat capitolul "Gabi". Bravos mie! Am economisit și banii de apartament. Oricum, nu prea mai pune suflet în ce făcea. Eu nu am nevoie pe lângă mine de oameni lipsiți de pasiune în ceea ce fac...

Azi, 17 iulie 2xxx.

Mă simt excelent. Și soarele parcă îmi surâde: "ai procedat foarte bine". Gabi mă sună disperată, dar nu-i răspund. Îmi trimite mesaje să-și ceară scuze, c-a greșit. Îi vine greu să înțeleagă că nu mai e de nasul meu. Hai, la treabă, Nicule! Țara te-așteaptă!

Și ca ziua să continue perfect, am parte de primul contact cu "băieții deștepți". Sunt trimiși de Grig, omul meu de încredere, care începe să se acomodeze ca director la Logistică. E vorba de doi sirieni. Vorbesc perfect românește, căci au făcut medicina la Craiova și s-au însurat cu românce, rămânând în țară să facă afaceri. Și încă în stil mare, din câte am înțeles. Îmi propun să inițiez un proiect de hotărâre de guvern de concesionare a unui teren de 3 ha, pe care e ridicată în prezent fosta fabrică de mezeluri. Dau un răspuns evaziv, că voi studia și dacă e în interesul public... Ei înțeleg, că sunt băieți deștepți. O să propun proiectul în prima ședință de guvern".

Aici jurnalul se termină brusc. Ridic capul și privesc câteva clipe în gol. Recunosc, golul cuprinde puțin și din pulpele armonioase și bronzate aparținând tinerei mele vizitatoare, așezată comod pe scaunul din fața biroului meu. Abordez, în sfârșit, problema:

- Domnișoara...

- Gabriela. Gabriela Dulămea. Dar spuneți-mi Gabi...

- Domnișoara Gabi, ce să zică! Ce garanții am eu că acest jurnal aparține, într-adevăr, cui spuneți dumneavoastră...

Spusele mele o surprind. Se aștepta la o cu totul altă reacție. Se ridică, jignită parcă, preia cu eleganță caietul dictando de pe birou și-l strecoară în gentuța argintie, evident de firmă. Replica vine în continuarea gesturilor:

-Am înțeles. Nicio problemă. Mai sunt ziare destule. Nu știam că ați trecut de partea cealaltă...

Din păcate, nu știa altele, mult mai importante. De dimineață proaspătul ministru al Industriei și Cercetării fusese arestat, acuzația constând în luare de mită, una frumușică, primită de la doi afaceriști sirieni. Fapta era probată, căci cei doi înregistraseră audio întâlnirea. O pun la curent pe d-ra Gabi, informația având darul s-o bulverseze:

-Nu se poate! Păi și-atunci presupun că jurnalul... Incredibil! Nemernicul! Și-mi sacrificasem totul pentru el... aveam o carieră fulminantă... Sunt distrusă.

Și totuși viitorul ei nu a fost întru totul compromis. Peste câteva luni aveam s-o depistez în staff-ul unui parlamentar cu greutate. O aștept să crească în continuare, fiindcă are potențial. De ce nu chiar în Parlament? Deși nu are decât două Camere...

În schimb, autorul jurnalului, după un proces fulger contrar practicii judiciare, a primit doi ani de închisoare cu suspendare, pedeapsa pe care-o execută spășit în cea mai mare parte în vilele lui de la mare și de la munte, departe de

(continuare în pag. 14)

Constantin OANĂ

FLOARE DE HAR - de Ignatie Grecu

Dacă intrarea în vis prin poezie este o alternativă la îndemnul biblic de a ieși din lume, înseamnă că poeții stau în imediata apropiere a profeților lui Dumnezeu. Viziunea poezilor asupra lui Dumnezeu este în primul rând una estetică, frumusețea fiind însușirea lui Dumnezeu cea mai la îndemână pentru noi în a înțelege ce este spiritul, pentru că frumosul - partea dinspre inimă a adevărului - este cel mai departe de natura materială a lumii, are în el cel mai înalt grad de abstractizare și în același timp cu impactul cel mai mare la omul sensibil, dându-i acestuia o aură de demnitate rară și de gândirii.

Avem în fața noastră cartea de poezie FLOARE DE HAR a poetului Ignatie Grecu, apărută la Editura "SemnE" în anul 2012, despre care autorul spune că e "o floare, una mică de tot, dintru acel Rai minunat și înflorit al lui Dumnezeu, a cărui nespūsă mireasmă s-a risipit tainic, la nesfârșit, printre aceste pagini.". O astfel de floare, într-adevăr, nu e de găsit decât în grădinile suspendate de aici, unde toate plutesc: cântece de păsări și nori, lună și miresme de tei, apus și răsărit de soare.

Ignatie Grecu este un nume dintre cele scrise în cartea vieții literaturii române, iar constelația poezilor îndrăgostiți de Dumnezeu, din care și el face parte, tare mai seamănă cu cerul înstelat! El este ca o albină care culege mierea din flori, ca un corăbier care, pentru a-și salva ambarcațiunea, aruncă ancora în cerul de pe fundul mării. Prin transfigurare el întoarce lumea în cuvânt, adică exact acolo de unde ea a purces.

În continuare voi spune câte ceva despre cele întâlnite în fiecare ostrov în care-am oprit pe tot parcursul acestei curgeri atemporale, care este cartea FLOARE DE HAR.

În RUGA POETULUI ÎN ZORI Ignatie Grecu cere lui Dumnezeu nu bunuri materiale, ci aripi, cu care să urce *creasta zilei* dimpreună cu păsările și, devenit acum *numai cântec*, de acolo să-L slăvească neîncetat. Și ce fel de aripi sunt acestea? Răspunde Nichita Stănescu: 'Oamenii sunt păsări nemaîntâlnite/ cu aripi crescute înlăuntrul/ care bat într-un aer mai curat/ care e gândul'. Și de ce în zori? Pentru că întâmplarea ce are loc acum este aceea a trezirii. Ziua începută în zori, prinsă între cântec și miresme, devine sfântă pe tot parcursul ei, meritând o-ngropare unică în splendoarea asfințitului.

Brusc apar rândunelele, ce „*taie iute văzduhul*”, prevestind ploaia, „*mici suveici țesând / prin ițele nevăzute / ale văzduhului / note fugare / într-o albastră, cerească simfonie*”. O simfonie la care însuși poetul

participă, după cum a spus-o în prima poezie. (RÂNDUNELE) Și privighetoarea - ce înger! ce cântec! – "*trebuie să fie / pe undeva pe aici*", căci „*pădurea nu a îmbătrânit*” degeaba tot „*așteptându-o*” (PRIVIGHETOAREA).

Cu cântecul de slavă pe buzele lui, ce strălucește ca lyra lui Orfeu, poetul, trecut demult de „*creasta zilei*”, este văzut cum lasă în urmă cărarea sângerândă în amurg, urcând acum vertiginos „*printre astre / pline de dor / și de iubire*” (POETUL). Metafora pomului roditor ne iese în cale din poezia ATUNCI. La fel ca mărul, la a cărui rotunjire „*atâtea frunze ostenes*”, după care „*o lumină de sus / vine, îl umple de vis, / îi dă dulceață și rost*”, omul în general și poetul în special se împlinesc numai în împreună lucrare cu Dumnezeu, după care, asemenea fructului, se desprinde „*de la sine*” de ramura vieții temporale.

Mierla se asociază și ea la cereasca simfonie ce vine de la Facere. Această primadonă este asemenea unui „*viu clopot*” ce bate atât pentru un schit părăsit („*scaiul smerit*”), cât și pentru „*catedrala miresmelor / candelabru imens / cu brațele pline / aprinse de flori, care este falnicul tei*” (NU NUMAI).

Iată-ne în Grădina Eden de dincolo de „*creasta zilei*” - metaforă pentru atemporalitate - unde „*îrși cu multe săbii și suliți / păzesc de aproape / slăvită înflorirea înaltă / a unui pom / fără nume*” (IRIȘI). Aici vorbește Dumnezeu: „*Tăceți, tăceți, tăceți! / Nu vedeți că vorbește Domnul?!*” (TĂCERE). „*Numai omu-i schimbător / Pe pământ rătăcitor*” zice Eminescu. Și „*trecerea noastră / prin pustia acestei lumi*” este umbră, pentru a deveni suportabilă, de îngerii-nori / trimiși de Domnul” (CERUL).

(continuare în pag. 9)

În BRÂNCUȘI apare marele artist, „un călător obosit de cale, cum se odihnește, ca un arc de metal / strălucind / din care au zburat toate săgețile... / în umbra Coloanei fără de sfârșit” ca la „umbra unui bătrân stejar rămuros, unde multe păsări cântau / în văzduhul din ramuri” și care „păreau atât de aproape / încât îți venea să le mângâi” (aluzie la păsările sculptate de el).

Trezirea noastră începe cu soarele „ca o pâine / bine rumenită” (O NOUĂ ZI) și ne-am bucurat o zi întreagă de gustul acestei pâini, fără să ne dăm seama că am devenit dintr-o dată liberi. Când am constatat asta „era deja seară. / Sub o piatră lângă drum / greierii-și acordau citarele / făcând mai ușoară / durerea întoarcerii noastre acasă. / Lacrima amară de pe obraz / ne păru / atunci / de mătăasă” (PSALM).

Ignatie Grecu în chilă sa de la Mănăstirea Cernica

Iată casele pe care „durerea / le-a frânt pe toate / de mijloc” - metaforă pentru fragilitatea acestei lumi, devenită așa după căderea noastră în păcat. „O frunză dacă ar cădea peste ele / numai o frunză / nu o stea / ar intra în pământ cu totul” (NUMAI O FRUNZĂ). Poetul, după modelul divin, dă viață din viața lui cuvintelor, de aceea în urma lui vezi cum merg singure statuile (STATUIE MERGÂND).

„Înserarea vine pe ape pășind... lumina scade murind / străpunsă de arbori / în coastă” (ÎNȘERAREA). Aici, ca și în alte locuri, descoperim asemănarea dintre lumea interioară și cea exterioară, aceasta din urmă fiind făcută pentru o mai bună înțelegere a celei dintâi.

În partitura cântării de bucurie a omului liber apar și teii, pe a căror mireasmă „târziu, spre sreară / păsările și, mai ales, norii / au ridicat-o la cer / ca pe

sacru trofeu” (TÂRZIU SPRE SEARĂ). Ramurile înflorite care ne mângâie privirea sunt o metaforă pentru brațele Dreptului Simeon „care s-a invrednicit / la adânci bătrâneți / să poarte / Prunc, pe Dumnezeu / rugându-se Lui / cu mare glas: / - Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne!” (RAMURI ÎNFLORITE).

Ioana - o taină - a cărei față „s-a deschis ca o floare de crin...” când i-am spus pe nume (IOANA). Și o altă taină se ascunde în poezia UN PAS, pentru care poetul mă cheamă: „Vino și vezi!” Este aceea a macilor „arzând mocnit” pentru care cucul cântă „pe-o coastă înverzită de deal”.

UMBRA PAȘILOR este poezia în care autorul are viziunea înșelării ce vine din pașii Domnului, a căror lumină o vezi „ca o făclie / tremurând / la chindie”.

ATÂT DE TÂNĂR este dedicată lui Gabriel Turcea, al cărui mormânt în fiecare toamnă „intră / într-un nor tainic / de mireasmă /... Mâna Maicii Domnului / vine / și-l mângâie / pe frunte ușor / din când în când”. În eternitate cu toții suntem tineri.

Din nou ramul înflorit ce creează senzația unui alabastru spart din care se risipește „noian de miresme”. Și ce comentariu mai frumos ca acesta poate fi altul: „Lumina întârzie pe ram / ca un inel / al cărui safir / îl lustruiește pururi vântul” (S-A SPART UN ALABASTRU).

Înșerarea ca umbră a pașilor lui Dumnezeu apare și în poezia ÎN FOIȘORUL INIMII - aluzie la locul Nașterii Domnului Iisus Hristos. Aici „mulțimea de arbori slujind / în pridvor de înșerare / sărută neconștient / urma pașilor Lui / cu plecăciuni adânci. / Iar ramuri însuflețite de vânt, / suvițe lungi mirositoare, / mângâie până târziu / pământ natal înverzit”.

În SEARĂ DE SEARĂ prin „vadul cerului” trece îngerul protector „cu sufletul nostru în spate / plin și greu de păcate”. Și aceasta se întâmplă „seară de seară”, când „pomii se pleacă / plini de rugină”.

ACUM este poemul în care apare „o luntre mică / de unde am privit / îmbrățișați / cel din urmă crepuscul / (ce) stă gata să se scufunde / în amintire”, dacă n-ar fi clipa numită „acum”.

Un alt cântăreț în această simfonie a vocilor (și mă gândesc acum la „Simfonia celor o mie” de Gustav Mahler) este ciocârlia, care „are mereu același vis: / să urce, cântând, munți de azur / până la ultimul cer” și de acolo, în fiecare plină zi, să sporească văzduhul (CU MÂNGÂIERI).

Lumina, „Pasărea Domnului”, din poemul cu același nume, „venea plutind /... să cânte în zori / în ostrov / atât de frumos / pentru noi / cei puțini / și umili trecători”.

Grădina Maicii Domnului este una suspendată, cu lună, păsări, miresme de tei (PE APELE). Luna pe cer - lacrima lui Dumnezeu - (mă gândesc la „Sonata Lunii” de Beethoven) și luna în ape, care „tăceri de aur sfarmă” (GÂND SUB LUNĂ), este și „pânză de corabie” în poezia anterioară.

MUZĂ ADORMITĂ este o replică la „Frumoașa din Pădurea Adormită” a lui Andersen, în care este pusă în lumină forța unui sărut din dragoste.

(continuare în pag. 10)

Adiere este peste tot: adierea unui cântec, adierea inimii, adierea luminii etc., toate stimulând imponderabilul și evadările noastre. Adiere de mierlă – *„un nai aruncat în văzduh”* (NUMAI MIERLA) în *„adierea luminii când ziua aruncă (propriu-i veșmânt) / în fugă pe mal / să se scalde în lacul plin de răcoare al înserării”,* când sălciile sunt *„umbre de pelerini îngenunchind lung la izvor... Știa că sunt trist / și a venit să mă mângâie”,* zice poetul despre mierlă. Poetul era trist pentru că *„arșița verii ca o povară de foc / a căzut meteorit / rupând crengile pomilor. / Trandafirii au murit. / Săbiile irișilor s-au umplut de rugină. / Scrum este crinul. /... Numai mierla cutează în lumină. / Micuță Antigona plângând la căpătâiul / fraților săi uciși: crin și trandafir”.* Chiar așa poetul găsește până la urmă motive pentru alungarea tristeții, atunci când este invocat numele Domnului: *„Întru necaz m-ai desfătat, Doamne!”* Îngrămădirea de metafore este ca aceea a stelelor *„în părul răcoros al nopții”,* ce adie și ea ca o speranță. Și această tensiune generalizată se rezolvă spontan la modul măreț: *„Deodată, cu iuțeala fulgerului / Dumnezeu însemnează luminos și subțire / în zigzag, aproape indescifrabil / pergamentul învolburat al nopții în furtună. / O bubuitură colosală cutremură zăvoarele cerului. / Vindecătoare vine ploaia”.*

Ignatie Grecu - poetul și preotul-monah, de două ori ieșit din lume spre împlinirea voii Domnului își vede propria poezie ca pe o *„trecătoare pânză a cuvântului / pe care s-a întipărit / ca prin minune / pentru totdeauna / chipul Tău, Doamne!”* Fără să vrem ne duce gândul la infanta Veronica ce a șters, în drumul spre Calvar, chipul Domnului, transpirat de durere, chip care a rămas întipărit pe marama ei - pânză eternă (POEZIA MEA).

Anotimpurile sunt și ele prezente cu multă încărcătură de sensuri. Toamna din eminesciana CE TE LEGENI... este aici caracterizată prin prezența ciorilor, care *„cu zgomot, / ca o umbră zdrențuită a văzduhului, / mereu dau târcoale / orașului în paragină”* (CEL ÎNSINGURAT), în vreme ce iarna arată așa: *„Un stol în zori / o frângie-n zigzag / fâlfâind din aripi subțiri / atât de negru / trage din greu / prin văzduhul curat / ca pe o corabie la edec / anotimpul / plin de pânze, / de zăpezi orbitoare”* (UN STOL). Din privighetoarea verii numai cântecul ei a rămas – *„argint plutitor strălucind / ca o zăpadă cristalină pe ram”.* (BINECUVÂNTARE). În SEARĂ DE TOAMNĂ luna este *„obrazul de copil al lumii ce crește zâmbind din apă”,* lună care se aseamănă tare mult cu aceea din versul eminescian *„Răsare luna liniștit și tremurând din apă”.* Iarna se confundă cu primăvara în spațiul atemporal de la Nazaret, unde *„un înger cu chiciură pe aripi / în mână cu o stâlpăre înflorită de crin / sosi în grabă / să-i vestească Mariei / Vestea cea bună: / bogăția fragilului ei sân”* (ÎNGERUL CU CHICIURĂ PE ARIPI).

Poezia PERLA RUGĂCIUNII ne amintește de cuvintele lui Blaise Pascal *„Doamne, de nu te-aș fi găsit, nu te-aș fi căutat”.* Și acum Ignatie Grecu: *„Fulgerul iubirii Tale, Doamne, / m-a lovit drept în inimă, / făcând să crească / treptat / strălucind / perla rugăciunii”.* Este surprins aici adevărul potrivit căruia nu noi L-am descoperit pe Dumnezeu, ci Dumnezeu ni s-a revelat, meritul nostru e doar că am răspuns la chemare.

În CĂTRE POET adie o muzică ce vine dinspre Cartea lui Iov: *„Mai întâi / și mai nresus de toate / cu un*

cuvânt spus în șoaptă, / oprește să nu încolțească în inimă, / să nu înflorească / și rod să nu dea / mărunț dragostei! / dacă poți!”.

Frumusețea este cea mai subtilă însușire a lui Dumnezeu, de aceea printre oameni, *„cântecul / uneori / în loc să apropie / mai mult înstrăinează”.* Și când te gândești că cea mai subtilă parte a frumuseții rămâne muzica... (LACRIMA MIERLEI). *„Slavă lui Dumnezeu că ne-a scos din lume și ne-a dus în însingurare!”* (ÎNSINGURARE).

Numai făcându-L cunoscut pe Dumnezeu poetul poate veni în întâmpinarea nevoilor propriului popor, salvându-l de la efemeritate, izbândă pe care nici o altă forță, fie ea și politică, nu o poate realiza. (RĂSĂRIND DIN MARE). De aceea spune Nichita Stănescu: *„Poetul, ca și soldatul, nu are viață personală”.* Ființa aceasta așa de fragilă, POETUL, al cărui cântec *„aleargă înflorind universul... ține să nu cadă-n abis de ntunerice și uitare / lacrima lumii tremurând suspendată”.*

Spațiul Mănăstirii Cernica, unde poetul își duce fugara existență, este surprins într-un moment când *„Înger îngenunchind la fântână / ziua aceasta se pleacă”.* Acum *„văzduhul se prinde în turlă, iar un sunet de clopot se-ngână / cu dulce bătaie de toacă. ... Uimite priviri întorc / spre cerul pur / înalt ca un vas / prea plin de mireasmă”* - mireasma teilor. (ÎNGER ÎNGENUNCHIND). Teii ne urmăresc până în amurg în felul *„norilor de mireasmă”,* care *„pecetluiesc suav tăcere”,* făcând din anotimpul de vară *„serafică adiere”* - iar vine adierea (CEL NEASEMUIT).

Vine ROSCIDA LUNA (noapte rourată) - o noapte presărată cu rouă - roua, garantul vieții. Noaptea aceasta (aluzie la moartea trupeză) nu este permanentă, căci se culcă *„pe moale azur”.*

În CĂLĂTORIE se confirmă versul eminescian (pe lângă textul biblic cu același sens): *„Numai omu-i schimbător / Pe pământ rătăcitor”.* Iar lumea aceasta s-a dovedit a fi fost bună numai dacă drumul spre cealaltă a trecut prin ea. În lumea cealaltă este numai viitor. Iată cum apare aici relația între cele două ipostaze existențiale: *„Corabia casei / rămâne în urmă / la țarmul tău, noapte. / Eu mă îndrept spre zori. / spre zorii altei lumi / unde oameni senini / își duc sufletul pe umeri / ca steaguri de luptă”.*

Și, în final, Ignatie Grecu revine la menirea poetului - de a face, prin vers, cunoscut pe Dumnezeu: *„Scrie, rupe și aruncă în vânt / mi-a spus îngerul / poposind într-o seară / sub stejar”* (Mă duce gândul la „Daimonul meu către mine” de Nichita Stănescu). Seara - o vârstă ca toate celelalte - când *„cristalul”* începe să strălucească (ÎNDEMN ÎNGERESC).

Cosmina COSMA

Moda lingvistică 2007

„Moda lingvistică 2007” este o carte care corespunde gustului unui anumit moment, după cum o arată și titlul, definiția conform DEX (Ediția a II-a, 1998) pentru „modă” fiind: „obicei, deprindere colectivă, specifică la un moment dat unui mediu social.” Moda lingvistică este realizată prin analogie cu moda vestimentară, ambele vizând un anumit mediu social și cultural, „lumea bună”, după cum o numește autorul. Aceasta se referă la modul de exprimare al oamenilor educați care încearcă să respecte normele limbii literare.

Cartea constituie un util și valoros îndrumar pentru un viitor specialist, și nu numai, cu o singură condiție: ca acesta să fie într-adevăr decis să pătrundă în tainele abordării științifice a limbii române. Când spunem aceasta ne referim nu numai la conținut, ci și la stilul accesibil și nuanțat în care este redactată.

Profesor la Universitatea Clujeană Babeș Bolyai, filolog de faimă europeană și de o erudiție impresionantă, Gligor Gruită și-a câștigat un binemeritat prestigiu în rândul studenților și publicului cultivat, prin cărțile: „Moda lingvistică 2007” și numeroasele ediții ale „Gramaticii normative”. Deoarece ambele titluri conțin cifra șapte (2007, 77 de întrebări, 77 de răspunsuri) și gândindu-ne la numerologie (numărul șapte este predestinat celor care vor să fie cercetători; ținta lor este dedicată investigării necunoscutului și găsirii răspunsurilor), am putea spune că Gligor Gruită poate fi considerat un „apostol” al „românilor de pretutindeni”. Aceasta confirmă ipoteza de mai sus și faptul că aceste cărți pot fi considerate noi tratate care reglementează normele ortografice, aducând la cunoștință schimbări insuficient cunoscute.

După o introducere în care autorul îl „încălzește” pe cititor cu mult tact pentru ceea ce-l așteaptă – motivul pentru care această carte ar trebui citită – urmează cele aproximativ două sute de pagini de conținut propriu-zis, repartizat în șapte capitole („Piața cuvintelor, a sintagmelor și a literelor”, „Politețea la români”, „Lene lingvistică”, „Subiecte de carton”, „Neastâmpăratul participiu”, „Multe și (nu prea) mărunte” și „Anacoluri, pleonasmе și cacofonii”), spre deosebire de „Gramatica normativă”, unde titlurile conțin formulări scurte, mai exact numele părților de vorbire („Verbul”, „Substantivul, articolul, adjectivul”, „Pronumele, numeralul” și „Adverbul, prepoziția, conjuncția”). Unele titluri ale capitolelor și subcapitolelor sunt formulate sub forma unor figuri de stil: epitețe, metafore, epitețe personificatoare („Metafora sportivă”, „Lene lingvistică”, „Lene pozitivă”, „Fabrica de verbe și semiverbe”, „Piața cuvintelor”, „Replica fracționarelor nedefinite”, „Pleonasmе simpatice” etc).

Cred că acest lucru se datorează faptului că pe parcursul paginilor întâlnim numeroase cazuri în care, din rânduri răzlețe răzbate umorul, uneori chiar ironia. Am putea spune că „Moda lingvistică 2007” este o continuare a „Gramaticii normative”, deoarece continuă seria ezitărilor firești ale multor vorbitori de astăzi.

Exemplele ilustrate în „Moda lingvistică 2007” au fost extrase din șase publicații săptămânale cu profil diferit („Academia Cațavencu”, „Dilema” și apoi „Dilema Veche”, „România literară” și „România Mare”, „22”, „Timpul”) și din următoarele cotidiene: „Adevărul”, „Adevărul de Cluj”, „Cotidianul”, „Cronica Română”, „Evenimentul zilei”, „Gardianul”, „Gazeta sporturilor”, „Gândul”, „Independentul”, „Jurnalul național”, „Libertatea”, „7 Plus”, „Pro Sport”, „România liberă”, „Ziua”, „Ziua de Cluj”. De asemenea, bibliografia folosită de autor este una vastă. Amintim spre exemplificare câteva lucrări precum: DEX (Ediția a II-a, 1998), DOOM1 (1982) și DOOM2 (2004), cât și scrieri ale unor autori ca: Mioara Avram, Gabriela Păună Dindelegan, Valeria Guțu Romalo.

Ambele cărți conțin idei argumentate simplu și clar. Acestea sunt puse la dispoziția oricărui cititor interesat de corectitudinea propriei limbi. „Avantajul unor asemenea lucrări”¹, spune autorul, „constă în faptul că ele pot fi selective, oprindu-se numai la anumite aspecte, care, de obicei, produc vorbitorului cel mai multe ezitări în comunicare”¹, iar scopul acestor cărți este „să ne familiarizăm cu exigențele normative actuale, în vederea aplicării lor corecte în exprimare”².

În „Moda lingvistică 2007” Gruită vorbește despre cuvintele promovate, retrogradate, despre popularitatea amărășteanului, ca urmare a adecvării lui la starea națiunii, despre controversatul pronume „dânsul”, despre moda masculinului pentru feminin, despre eliminarea auxiliarului la verbele coordonate, despre substantivele invariabile, fără marcă specifică a cazului, despre prescurtări „leneșe”, anacoluri, pleonasmе, cacofonii etc. În continuare aș dori să mă așez pe acele pagini ale cărții care scot în evidență acea notă comică sau ironică de care vorbeam mai devreme.

În primul capitol, la ultimul subcapitol, intitulat „Joc de societate cu î și â” ni se înfățișează marea derută în care se află vorbitorul. De asemenea sunt prezentate regulile jocului: la acest joc pot participa cel puțin doi jucători, cuvintele care fac excepție fiind: „român”, cu variantele si antroponimele sale, litera „â” și „sunt” respectiv „î” și „sînt” care fac pereche, luându-se împreună, iar dacă pe aceeași pagină apar două sau mai multe articole (note) care reprezintă inconsecvențe ortografice, pagina se anulează, ș.a.m.d. Textul care stă la baza acestui joc ortografic a fost ales din revista „România literară” nr. 28 din 17 iulie – 2 august 2005. Se ajunge la un scor de egalitate (12 – 12), acest lucru dovedindu-se a fi, de fapt, un „blat”, un lucru deja preconizat. În final, Gruită nu vede rostul acestor „driblinguri lingvistice”³ care nu

(continuare în pag. 12)

aduc niciun folos unui popor „însetat de libertate ortografică, morfologică și sintactică”³.

Aceeași tentă ironică se menține și în subcapitolul „Pre-numele de după nume” al capitolului „Politețea la români”. În ciuda faptului că „regula există, haosul persistă”⁴, autorul dă vina pe slaba autoritate a normei, pe maxima toleranță față de abateri și pe nesiguranța manifestată chiar de vorbitorii culti, în anumite împrejurări. O altă vină îi este atribuită birocrăției care întărește impresia că numele său corect este cel cu prenumele la urmă, iar a treia cauză este găsită în deficitara educație lingvistică. În premieră i se aduc elogiile presei scrise, căreia până acum nu i s-au atribuit decât numeroase inconsecvențe, deoarece ea este cea care are o contribuție importantă în a aduce lucrurile pe făgașul normal. Autorul încheie acest subcapitol declarând următoarele: „Impunerea regulii și reglementarea excepției (Popescu, Nicolae), reducerea sferei de circulație a celei din urmă la strictul necesar, în condiții bine precizate, ar trebui să fie, cândva, o preocupare pentru acele foruri științifice și administrative ale căror decizii sunt executorii”⁵.

În subcapitolul „România – circumstanțialul de excepție al mapamondului” din capitolul „Multe și (nu prea) mărunte” se continuă același stil ironic. Autorul vorbește de un „circumstanțial de excepție” consemnat de Gramatica Academiei și de alții. Gruică pledează pentru denumirea „circumstanțial al excepției”, fiind influențat de faptul că „de excepție”, se traduce prin „valoros, excepțional”⁶, iar după ce explică modul lui de formare logico-sintactic conchide astfel: „acest circumstanțial este un fel de Gică-contra, în opoziție eternă cu ...restul lumii”⁶. Consultând ziarele, românul are impresia că țărișoara natală a fost predestinată acestei părți de propoziție: „nicăieri în lume, cu excepția sistemului politic românesc nu poți să fii, în același timp, și lider sindical și parlamentar al puterii (Ev. Zilei, 2003, nr. 3402, 15/2)”⁶ sau „În orice țară, afară de România, o asemenea practică e aspru pedepsită de lege (Timpul - 7, 2003, nr. 24 [645], 6/4)”⁶. Ca procedeu stilistic de realizare a acestui circumstanțial apare interogația retorică: „În ce țară din lume se mai întâmplă ca niște salariați ai unui post TV să imprime, ei, direcția unei anchete penale, în caz de omor? (Rom. Mare, 2003, nr. 685, 3/2)”⁷. Ideea că România este o „excepție universală”⁸ este moștenită și prin utilizarea adjectivului care indică explicit unicitatea, acesta fiind antepus substantivului „țară”: „Suntem singura țară în care cultele și cultura sunt administrate împreună (Adev., 2003, nr. 4075, 4/4)”⁸. Gligor Gruică analizează aici „mitul excepției”⁸ României, mergând înapoi pe firul istoriei până pe vremea când acest mit avea conotații pozitive, când eram „cei mai viteji și mai drepti dintre traci”, pentru ca, în final, autorul să devină serios, considerând că ar fi o greșeală dacă am acorda o importanță deosebită acestui fapt. Tot aici, acesta explică și sintagma „români de pretutindeni”⁹.

Rămânând tot sub semnul unei bune dispoziții, avem intenția de a aminti în final subcapitolul „Pleonasme simpatice” din ultimul capitol. Autorul vorbește mai întâi despre acele pleonasme care se întâlnesc din ce în ce mai rar în viața cotidiană, însă compromit limbajul multor persoane (ca de exemplu

„avansați înainte”, „a-și aduce aportul”, „un mic detaliu”, „își are propria sa glorie”). Acest ultim exemplu mai poartă denumirea de „pleonasmul posesiei”: „Intenționez să-mi formez propria mea carieră, nu să stau în umbra lui. (Gaz. Sport., 2003, nr. 4183, 14/4)”¹⁰. Sunt amintite apoi „posibilitatea cu care se poate” și „obiceiul care se obișnuiește”, „trecerea prin tranziție” și „alegerile electorale”, „ziare cotidiene” și „studenți universitari”. Seria acestor pleonasme este finalizată cu un automatism pleonastic („a urma apoi”) și unul semipleonastic („trebuie musai”).

Concluzionând, aș putea spune că Gligor Gruică este un artist de o finețe lingvistică remarcabilă, care înțelege faptul că limba română e vie, reușind totodată să facă dintr-un subiect arid o lectură plăcută și interesantă.

BIBLIOGRAFIE:

- Gruică, Gligor, *Gramatică normativă: 77 de întrebări - 77 de răspunsuri*, ediția a 4-a, Ed. Paralela 45, 2007 Pitești (G. Gruică 2007: 14)¹
 (G. Gruică 2007: 15)²
 Gruică, Gligor, *Moda lingvistică 2007: norma, uzul și abuzul*, Ed. Paralela 45, 2006, Pitești (G. Gr. 2006: 59)³
 (G. Gruică 2006: 80)⁴
 (G. Gruică 2006: 83)⁵
 (G. Gruică 2006: 210)⁶
 (G. Gruică 2006: 211)⁷
 (G. Gruică 2006: 212)⁸
 (G. Gruică 2006: 213)⁹
 (G. Gruică 2006: 224)¹⁰

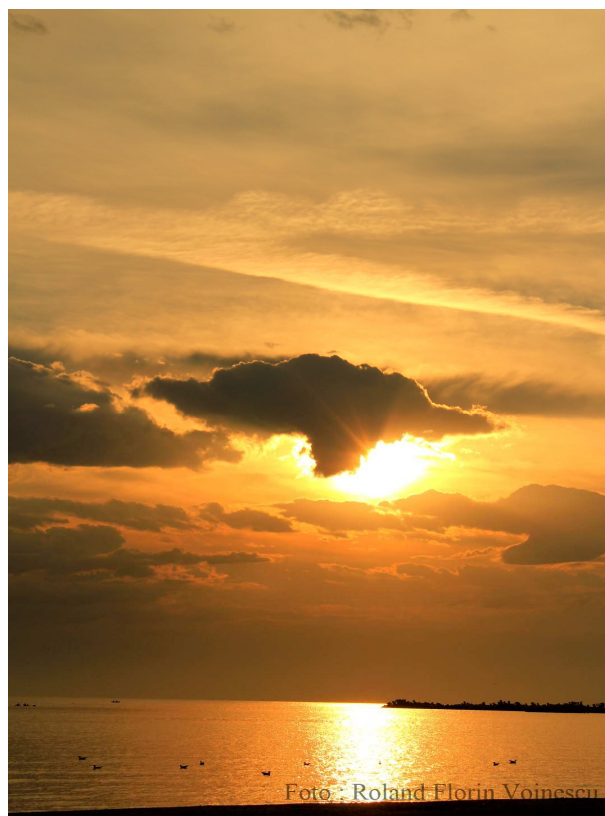

Foto: Roland Florin Voinescu

Livia CIUPERCĂ

Poezia ca spectacol feminin și tandru

„Amintiri limpezi zac în peșterile memoriei”. Așa mărturisește undeva... Ioan Petru Culianu. Și aceasta, pentru că sufletului îi sunt dragi multiple stări emoționale, care vibrează nici nu știm cum, nici nu știm cât, și-n care moment anume. Dacă facem referire la **NINA CASSIAN**, înțelegem că a fost cucerită în totalitate, subjugant am zice, de Eros. Acesta i-a guvernat și i-a pecetluit destinul. Să fi fost de vină un handicap fizic, pe care singură și-l relevă?! Posibil. Ce vrea să zică poeta, prin: „chipul strâmb de care fuge umbra?!” Însă avem a reflecta: nu chipul, ci ființa vibrând întru iubire. Și-n acel „proiect de înțelepciune”, poeta va recunoaște că „a trăit o frumoasă iubire de gală...”

Între memoriile (fascinante și captivante, de altfel) și creația sa poetică, am preferat poezia care este feminină și tandră. Spre exemplu, în volumul **Spectacol în aer liber** (2008), facem cunoștință cu „fata din vis”, cucerită de fiorii iubirii („Cad în genunchi și-ți mulțumesc, iubire...”) - pentru împliniri, și pentru „desnădejde...” (Iubirii). Și oricât s-ar „îmbrăca în sfială” (Îți mulțumesc), „v-a-ntineri a suta oară”, convinsă că ea, iubirea, va triumfa. În fond, aceste învaporări „naufregiate” (Va mai veni o seară) ale eroticului fac parte din ființa-i diamantină: „Slăvesc luciditatea într-atât / încât mă uit la lume, îndârjită / la orbitoarea geniului ispită” (Sonetele iubirii împlinite), „semănând a metaforă, semănând a idee...” (Postfață la o iubire sfârșită).

Spumoasă e portretizarea „frumosului desenator de pistru” (Suvenir), a iubitului cu ochi „noptateci nămeți” (Descendența), cu sprâncene „vicleane” (Sprâncenele), cu părul ce „seamănă cu buruiana ancestrală”, cu surâs ciudat și vocea – „șarpe dulce, / fierbinte de soare...” (Vocea ta, șarpele) Prestanță cuceritoare: „Tu ești privesc-tea pură / care ființa-mi împresuri...”, „Tu ești înaltul nesațiu / căruia-ncerc a-i răspunde...” (Idealul), dar care trădează detașarea: „mergeai mai departe / ciudat surâzând...” (Strigătul).

Portretul feminin însă este mult umanizat: „mă simt zveltă și scăpărătoare” (Ce tânăr ești, iubitul meu), în păr - „păsări solemne se zbat” (Dialogul vântului cu marea), iar trupul – „drapat în somptuosul veșmânt al îmbrățișărilor” (Am văzut). Această oglindire devine „probă de foc”, obsesivă, iar „ispita” - „făgăduință”. Încolăcindu-se în vârtejul amețitor al dragostei, e „gata” (pregătită) să devină „vânt viclean, străvezii...” (Vântul și steaua), convinsă fiind că „există-ndrăgostiți fericiți...” (Postfață la o iubire sfârșită) Ideea de cuplu - „unul în abruptul frig al altuia” (Muntele cu dragoste) se subînscrie acestui joc al eroticului, învăluitor: „vei trece-n mine-nchis, legat de mine...” (Veghea), „rămânând împreună, în sărut, ca- ntr-o dulce furtună...”

Poeta Nina Cassian

(Postfață la o iubire sfârșită) Iubita se lasă cucerită de plăcerea căutarilor – „sărind câte trei portative, te caut / sus, tot mai sus, / în sunetul dulce și tânăr, de flaut...” (Orchestra), de armonia cuplului – „iubirea noastră cea mare, a rămas închisă-n sărutare” (Îndrăgostiții cei lași), dar, iremediabil, și de suferința despărțirii – „cruzimea ta pe tâmpile-mi perfecte, ca nimbul putregaiului sclipind” (Donna miraculata).

În viziunea Ninei Cassian, timpul are „ochi transparenți” și „surâs nevăzut”. În adevăr, timpul e „frumos”, dar „sever” (Portretul timpului), el sfredește în noi, tăios, supunându-ne unui perpetuu proces biologic: „ – Frunze de toamnă, frunze nătânge, / Mieziuri de piersică, pline de sânge? / Cum v-ați rănit atât de cumplit?” / „N-am bănuț, n-am bănuț / Că soarele poată-un cuțit, un cuțit!...” Toamna – un monolog adresat care pune-n „rostire ce nu este în rost, rostuit” (C. Noica), metaforă a celor două fețe ale realului: planul ființei și planul naturii (grupurile vocalice conferind textului prestanță sonoră și o muzicalitate voit melancolico-romantică, iar repetiția leitmotiv – anumite reminiscențe simboliste).

O piesă de rezistență din creația poetei Nina Cassian este **Voiam să rămân în septembrie**... Ceea ce frapează este repetarea verbului „voiam”, adevărat leitmotiv al însingurării („Singurătăți... / Nu mi te-arăți...”, Dorul) Acest imperfect („voiam”) – balans sfâșietor, rezonează cu „virtutea de a vrăji mișcarea” (Tudor Vianu). O „mișcare” în cerc închis, printr-o gestică a banalului, dar și constatarea că în jur nu-i nimeni decât ea și marea. O ea într-o infinitate de ipostaze. O ea ancorată într-un enigmatic univers. O ea care nu știe (sau nu realizează) că rămâne detașată de uman, în contopire, permanentă cu universalul: „și-n jurul meu – nimeni, doar marea...”, marea – spațiul marilor transformări. „Voiam să rămân în septembrie, / prezentă în trecerea timpului, / cu-o mână în arbori, cu alta-n / nisipul cărunt – și să lunec / o dată cu vara în toamnă...” Frapează vocea conștiinței dornică de împăcare mai ales cu ea însăși („septembrie”), într-un gest de armonizare cu planul înaltului / al

(continuare în pag. 14)

verticalității („arbori”) și cu planul terestru („nisipul cărunt”). Și-această stare de luciditate, de conștientizare a revărsărilor acestui „fluviu imens” care este „timpul”, ne este dezvăluit și-ntr-un alt poem: „am așteptat / întâi să fiu în afara singurătății, adică în afara aceluia ținut în care copacii stau în poziție de rugă, îngenunchiați înăuntrul lor...” (Scrisori)

De ce dorința de „a luneca” dinspre acea stare de beatitudine (vara) înspre trăiri ale melancolicului, ale incertitudinii (toamna)?! Intuiție feminină?! Supușenie în fața destinului?! „Dar mie-mi sunt sorocite / pesemne, plecări mai dramatice...” Prezența slavului arhaicizat „sorocite”, aflat în vecinătatea ambiguiului „pesemne”, ne încredințează asupra sensurilor misticului „soartă” care devine pecete arzândă. În ultimul catren: „Mi-e dat să mă smulg din priveliști / cu sufletul nepregătit, / cum dat mi-e să plec din iubire / când încă mai am de iubit...”, remarcăm un prezent al împăcării cu sinele, ca o învățare în spasmele acestei naturi siderale. „Vocea șarpelui” e cuceritoare și eternă. Femeia nu poate renunța de „a fi vânt”, de a fi „fluidă”. Femeia din ea nu poate concepe ca trupul ei să nu fie „drapat în somptuosul veșmânt al îmbrățișărilor” (Am văzut) eterne și-aceasta, pentru că „vulturul dragostei” (Platonism) e „nesătutul”.

Pentru Nina Cassian, viața rămâne o „probă de foc” a timpului-clepsidră, un „strigăt” „adânc”, „singuratic” (Bucurie), presărat cu multe spasme ale trecutului. Departe de țară, cu dorul în suflet, poeta conștientizează că în tinerețe a „vâslit spre negație” și, nolens, volens, trebuie să accepte și „limba de frig” a contemporanilor. Și, intuim o undă de reproș: „Uitat ești după-atât amar de ani. / Uitat ai fost și de contemporani...” (Impostura) Însă timpul, mantie arzândă, așterne/va așterne liniște și-impăcare într-o iubire: „toate mă dor / gura – de dor / ochii – de plâns...” (Dorul) Aceasta este menirea cuvântului: să mângâie sau să sfredească, însă gândul cel bun își are întotdeauna traiectul său, binecuvântat.

(urmare din pag. 7)

lumea politică dezlănțuită. De altfel, în cercurile de analiști politici este considerat un erou național. Datorită lui am intrat în UE. Este dovada vie că lupta anticorupție se duce în România. Este marele corupt prins și judecat. Un exemplar rar și, ca atare, se spune că și protejat.

Cât despre celebrul jurnal, recunosc că l-am achiziționat totuși de la domnișoara Dulămea, fiind atras de reducerea bruscă de preț. Și, în plus, spiritul meu de mare colecționar de orice și-a spus cuvântul. Însă mă bate gândul să-l înapoez aparținătorului. Așa se cuvine, să înapoezi ce nu-i al tău. Și trebuie, doar, să-l continui... Viața politică a fostului ministru al Industriei și Cercetării nu poate fi încheiată. Ar fi păcat...

Apariție editorială

Ionuț Caragea – „Patria la care mă întorc”

Editura Fides, Iași, septembrie 2012

(coperta cărții în pagina 35)

Editura Fides anunță apariția volumului de poezii intitulat „Patria la care mă întorc”, semnat de **Ionuț Caragea**. Cuvântul înainte îi aparține poetului **Adrian Erbiceanu**, fondator și președinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, iar coperta a fost realizată de **Vlad Turburea**.

„Patria la care mă întorc” cuprinde 48 de poeme și este structurată în trei cicluri: „Rugă ultimului poem”, „Poeme pentru Nicoleta” și „Aceiași ochi albaștri de metil”.

Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Este poet, prozator de ficțiune, critic, editor, autor de aforisme și promotor cultural. Este membru al **Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași**, cofondator și vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, membru de onoare al Societății Scriitorilor din Județul Neamț și membru onorific al fundației „Maison Naaman pour la Culture”, Beirut, Liban.

Ionuț Caragea este absolvent al Facultății de Educație Fizică și Sport, Universitatea Ovidius Constanța. A debutat în anul 2006, la Editura STEF din Iași, cu volumul de versuri „Delirium Tremens” și a publicat, până în prezent, douăzeci și patru de volume. Colaborează cu numeroase reviste de literatură, situri de poezie și citate celebre din România sau din străinătate. A fost numit „Poetul născut pe Google”, după numele volumului „M-am născut pe Google”. Folosește pseudonimul „Snowdon King” în traduceri și în ficțiune. Publică în februarie 2012, la editura americană Wildside Press, romanul de ficțiune „Uezen”.

În perioada 2003-2011 Ionuț Caragea a trăit în Montréal, Canada, devenind cetățean canadian în 2008. A activat ca instructor sportiv și sportiv de performanță, continuându-și cariera de jucător de rugby începută în România.

În paralel și-a descoperit vocația de scriitor și a fondat pe 16 iulie 2008, împreună cu poetul Adrian Erbiceanu, Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec și Editura ASLRQ. În calitate de director al editurii ASLRQ, realizează în 2009, împreună cu Adrian Erbiceanu și Dumitru Scorțanu, prima antologie a scriitorilor români din provincia Québec, o lucrare de referință din literatura diasporei. Ionuț Caragea se implică puternic în promovarea culturii românești în spațiul nord-american, fiind webmaster și promotor literar pe situl Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec și fondator al cenaclului literar Prietenii Poeziei (cenaclul ASLRQ).

În februarie 2012, **Ionuț Caragea se întoarce în România pentru a fi alături de tatăl său bolnav și pentru a-și reface viața personală.**

Viorel DARIE

Lăcomia de pământ

Poate că ați auzit vreodată o povestioară cutremurătoare, de mare tâlc, care spune că un oștean căruia un voievod, ca răsplată pentru o faptă de vitejie, i-a promis să-i dăruiască pământ mult, atâta cât poate să înconjoare cu piciorul într-o zi, de la răsăritul și până la apusul soarelui. Și cum, acel oștean, din lăcomie, a vrut să cuprindă cât mai mult pământ, alergă toată ziua fără hodină, iar când s-a întors seara la voievod, a căzut dându-și duhul. Vă întrebați, oare, cum de a putut fi acel om atât de lacom, să-și dea viața pentru pământ. Iată, vrem să reînviem amănuntele acestui fapt povestit din bătrâni.

Ziua începu cât se poate de minunată atunci când ostașul a ales să facă drumeția de ocolire a promisei sale moșii. Soarele străluci blând printre cetinile brazilor. Oștenii încă dormitau în poiană, într-un liniștit popas de munte. Voinicul nostru se trezi încă dis de dimineață, își spală obrazul cu apă rece de la izvorul de alături, își făcu câteva cruci largi, așa cum învățase de la bunicii săi statornici în ale credinței pravoslavne. Înfulecă ceva în pripă de-ale gurii, bău apă din căușul palmelor, apoi porni liniștit la drum.

La început pășea agale, fără grabă. Era hotărât să nu ia pământ prea mult. El și tot neamul lui erau oameni nevoiași, învățați cu sărăcia, aveau pământ puțin, mai lucrau și pe moșiile boierilor satului. Nu credea că are nevoie de cine știe ce întinderi mari de pământ. Mergea alene, fluiera un cântecel, asculta meșteșugul din glasurile păsărilor din luminișuri, admira florile din largile poieni, nu se sătura să privească holdele de ovăz și de secară de o parte și alta drumului său.

Își făcea și-și refăcea socoteli cât pământ ar avea nevoie. Iată, atâta ar avea nevoie pentru el, iar atâta pentru copiii lui care ar putea sa-i aibă în viitor. Hai să mai ia încă pe atâta pentru verii săi cei nevoiași. Nici după un ceas, i se păru că a ocolit pământ de ajuns. Chiar se gândea să facă un ocol larg, și să se întoarcă, încât spre prânz să ajungă în tabăra unde îl aștepta voievodul cu oștenii săi. Dar când să dea curs acestui gând, iată, tocmai ajunsese în fața unui sat cu holde minunate, cu pășuni verzi, păduri umbroase. Cum să nu ia în stăpânirea sa și acel sat minunat, acum când avea ocazie atât de mare, când voievodul era așa de mărinimos? Luți pașii, făcând un ocol larg satului celui minunat, alipindu-l la viitoarea lui moșioară. Nici nu înconjură acel sat, când văzu altul încă și mai minunat. Cum să-l lase altora? Găsi un drum de ocolire și pentru acesta. După încă o oră de alergat, începu să-și facă socoteli cât de bogat este. Neam de neamul lui n-a fost nimeni așa de bogat! Cât de mult se vor minuna verii săi când vor afla ce moșie a câștigat într-o singură zi. Cea mai mare parte le-o va dăruia lor. Se mai gândi, oare cine ar fi mai bogat ca el în acel moment? Oare boierul Urmuzachi, cel care-i asuprea an de an, muncindu-i pe moșiile sale? Sau, poate, boierul Danilo, cel care avea moșie pe puțin douăzeci de sate, după cum auzi din bătrâni. Acum avea un miraculos prilej să devină cel mai bogat dintre boierii de care a auzit pe meleaurile acelea.

Dar, pentru asta trebuia să fie harnic, acum, când avea o așa grozavă ocazie!

Începu să alerge de-a binelea. Pașii lui treceau viguroși pe ulițele satelor, ori prin vâlcele și păduri. Într-un loc văzu, la marginea drumului, un căruț răsturnat în șanț și pe nefericitul căruțaș care se ruga de el stăruitor să-l ajute să repună căruța pe drum. Dar el n-avea timp de asta. Altădată! Trecu și pe lângă o biserică pravoslavă unde preotul tocmai slujea la altar, deși era miercurea, pesemne era vreun sfânt în ziua aceea. Oșteanul nostru, deși era crescut într-o casă cu mulți copii nevoiași, era învățat de bunica, de mic copil, să se roage, să facă mătânii, ori decâteori era în preajma unor lucruri sfinte. Tare ar fi dorit el atunci să intre în acel schit, să se roage. Dar, acum nu avea timp de acest lucru, trebuia să alerge înainte, cât mai mult. La schit va veni altădată, va veni să ofere multe daruri. Asta după ce va fi foarte bogat, poate cel mai bogat om din ținut!

Nu contenea să alerge. N-avea timp nici să-și răcorească buzele, ori fața, la vreun izvor răcoros din cele care-l îmbiau la tot pasul. Parcă anume, îi ieșeau în cale alte și alte sate, alte vâlcele, alte islazuri. Care mai de care mai minunate! Vâlcea după vâlcea, ogor după ogor, deal după deal, toate intrau sub stăpânirea sa. Era deja epuizat, dar merita osteneala.

Privi surprins spre cer. Nici nu-și dădu seama că soarele trecu cu mult de miezul zilei. Și, parcă făcându-i în ciudă, îi ieșiră în cale încă o mândrețe de sat, iar în spatele satului un eleșteu înconjurat de o magnifică pădure de stejari. Cum să le lase deoparte? Timp nu era deloc. Totuși, se hotărâ să înconjoare și acel sat, cu eleșteul, cu pădurea, cu tot. Dar pentru asta trebuia să alerge și mai aprig. Ocoli satul, pădurea din zare, apoi o coti pe drumul de întoarcere. Ocoala cât mai larg, ca să cuprindă cât mai mult pământ. Nu-și mai simțea picioarele, dar nu renunța la luptă.

Curând ajunsese într-o zonă de munte. Urcășurile deveniră, dintr-odată, cumplit de grele, storcându-i sufletul de vlagă. Căzu la trecerea peste un pârâiaș de munte cu apă răcoritoare. Zăcu fără vlagă câteva clipe. Când își reveni, bău apă pe săturate, își spală și obraji cu apă rece de munte. Apoi reluă, în mare goană, cu neliniște, drumul de întoarcere. Urcă un munte, coborî o vale, încă un munte, încă o vale. Puterile îl părăsiră iarăși. Intră într-un desiș de pădure prin care reușea să răzbată din greu. Soarele se îndrepta spre asfințit. Dacă nu se va întoarce până la apusul soarelui în tabăra unde-l aștepta voievodul, va pierde tot ce câștigase în ziua aceea cu atâta trudă. O mare neliniște îl cuprinsese. Se rătăci. Alerga bezmetic. Spaima îl storcea și de ultima fărâamă de vlagă din trupul său. Simți că i se întunecă mintea, că nu mai e în stare să alerge. Nici nu știa încotro să alerge.

Căzu în genuchi. Acum recunosc că greșise. A fost prea lacom, n-a știut să se oprească la timp. Desigur, acum va pierde tot. Își împreună mâinile, implorând fierbinte, în rugă, ca Cel de Sus

(continuare în pag. 32)

Roland VOINESCU

Tulburelul

Poetul Rămurel Paharescu îi convoacă pe editorul, domnul Georgescu și pe cârcimarul, nea Mitică, pentru a dezbate împreună câteva probleme grave.

- Datorită faptului că am sfeclit-o cu corupția asta..., își începe expunerea poetul Rămurel Paharescu.

- Cum adică, nea Rămurele! se miră cârcimarul.

- Adică am pus lupu' de mare... paznic la oi!

- Aoleo!

- După cum lupu' de mare a fost înlăturat de la comanda vaselor și a fost trimis la birou la hârtii, că m-am interesat la un fârtat de la malul mării, pentru că pune vasele pe uscat, tot așa, ne pune și nouă paharele la uscat.

- Cum adică, nea Rămurele?

- Adică nu mai pot să vin la mata la cârciumă, nea Mitică, să-mi dai din licoarea aceea bahică, numită vin.

- Păi, de ce, nea Rămurele?

- Încă nici acum nu-mi vine să cred, când îl vedeam pe lupu' de mare la televizor cum toată noaptea-n cârciumă înota în pahare...

- Numai apă minerală! completează editorul domn Georgescu.

- Bine-nțeles, și a doua zi pleca la volanul mașinii, pe care-l vedeam aratându-ne cum se bea whisky, pe care-l vedeam cum se dănțuie prin bodegi, să ne facă una ca asta.

- Ce s-a întâmplat, nea Rămurele?!

- Tocmai primu' paharnic al țării să ne ia paharul de la gură!

- Cum așa, nea Rămurele?!

- Lupu' de mare, de când s-a lăsat de vase, dar nu și de pahare, s-a apucat de înfăptuit legi.

- Ce legi, nea Rămurele?

- A înfăptuit legea cum că dacă io creez o poezie și domnul Georgescu, aici de față, îmi dă un ban pe ea...

- Așa?!

- Toată viața stau la cozi la ghișee cu formulare.

- Și pe la mine când mai treci, nea Rămurele?

- Aici e tragedia!

- Da' de ce a dat, bre, legea asta?

- Era prea multă cultură, și unii n-au nevoie de așa ceva, că-i doare capu'.

- Și ca să le închidă gura, completează domnul Georgescu, i-a tăiat la venituri și gata, mai puține poezii, mai puține cântece, mai puține picturi, mai puține sculpturi...

- Pentru că unu' care la deschiderea anului școlar, după cum singur recunoștea, că nu prea a învățat la școală, n-are nevoie de cultură și poezie.

- Vilele nu se construiesc din poezii, așa că la ce le trebuie cultură.

- Deci, ca să înțeleg și eu, nea Rămurel nu mai poate să-i dea poezii lui nea Georgescu, pentru că nea Georgescu nu mai poate să-l plătească pe nea Rămurel.

- Toată opera mea poetică fiind de inspirație bahică, după cum știi prea bine nea Mitică...

- Păi, tocmai eu să nu știu?

- Ești ca o muză pentru mine, nea Mitică.

- Ai, bre, nea Rămurele, ce-i aia?!

- Când te văd, nea Mitică, cum vii spre mine cu sticla de vin, știi cum îmi zboară versurile prin cap?!

- Nea Rămurele, poezii sau versuri, hotărăște-te!

- Trăim vremuri tulburi, așa cum pe vremea lui Ștefan cel Mare și Sfânt veneau hoardele de tătari care pârjoleau totul în cale, iar oamenii dădeau foc la holde, otrăveau fântânile și se retrăgeau în munți, tot așa trebuie și noi acum să ne regroupăm.

- Ce să fac, nea Rămurele, să otrăvesc sticlele de vin, să dau foc la cârciumă și să mă retrag în munți?

- Nu, nea Mitică, nu otrăvești nimic, nu dai foc la nimic.

- Păi, n-ai zis, bre, că vin tătarii?

- Nu mai vine, bre, nimeni, c-a venit deja, de două mandate.

- Cine, nea Rămurele?!

- Lupu' de mare cu haita lui!

- Păi, și acu' dacă trăim vremurile astea tulburi, ce facem, nea Rămurele?

- Ideea e că trebuie să plătesc impozitu' mărit, da' io n-am bani, da' de băut tre' să beau, deci am vin, deci, plătesc în ce am, deci în vin.

- Ai, nea Rămurele, te lasă inima pe mata să le dai din vinu', ăla bun, la administrația financiară?!

- Nea Mitică, uite cum facem, domnul Georgescu vine la mata și cumpără la vreo zece vedre de vin, după care vin eu cu poeziile și mă plătește cu vinul.

- Deci, nea Rămurele, te duci să plătești impozitu' la ghișeu în pahare de vin.

- Da! Da' pot eu să arunc bunătate de vin pe ghișeele lor?!

- Păi, ce facem, nea Rămurele?

- Nea Mitică, îi dai domnului Georgescu, ca să mi-o aducă mie, și niște tescovină...

- Ai și niște tescovină, nea Mitică? îl întreabă domnul Georgescu.

- Am, cum să nu!

- Ei, așa, și s-o lungești și cu apă...

- Ai, Rămurele, și tescovina vrei s-o lungești cu apă.

Mariana EFTIMIE KABBOUT

Septembrie

Mai vine toamna să-mi ascundă iar
Cununile de flori multicolore,
Și-n veșnicia ultimelor ore
Să mă alunge, iarăși, în zadar.

Să mă mai mintă pare c-ar mai vrea,
De parcă timpul tot e pe sfârșite...
Chiar n-ar putea, în multe clipite,
Să vină și pe strada altcuiva?

Septembrie e-aici, ca mai mereu,
Cu struguri copti, gutui și nuci și mere,
Și nu mai tace. Iarăși mi te cere.
Oare și tu ești toamnă, dragul meu?

Dilemă

Nu se mai spune. Poate că n-a fost.
Nu se mai poate ști ce se mai spune,
Nici nu mai e ce-ar fi putut, cu rost,
Să fie printre lucrurile bune.

E un izvor de flăcări fără glas
Ce nu-și mai află loc într-o culoare,
Și de-ar mai fi să fie ce-a rămas,
Sunt eu - pe ringul unde nu se moare.

Cântec

Pe-aici mai trece vina nu știu cui
Și câte-un zvon că ora nu mai plânge,
Când mai zăresc un dor al nimănui
Cum, printre hăuri, zâmbete răsfărânge.

Până aici nu se aude clar
Această neștiută simfonie.
Și mă apasă doar un gând hoinar:
- Vieții îi cânt sau viața-mi cântă mie?

Până când...

Umbrește-mă cu gândul tău, păgâno,
Să nu mai știu nici zei, nici trădători!
Să-mi uit pe-al vremii nimb povestea și o
Nescrisă taină, între sărbători.

Apropie-mă, azi, de niciodată
Și-abia apoi de un acum târziu,
Până va fi de-ajuns o vreme, toată,
Să știu a fi ce n-am știut să fiu.

Umbrește-mă, păgâno, cu răbdare,
Până când viața moarte nu mai are!

Întâmplare

Se întâmplă să mai aud că știi
Din câte cioburi poți reface viața
Și, prea mirat, să mântui dimineața
Cu farmecul regretelor târzii.

Se întâmplă să știu că alergai
Pe-ngândurarea unei păsări triste,
Cu aripi ce păreau să mai existe
În cântecul pe care-l fredonai.

Și când să se întâmple-ai început
A logodi tăceri cu vești bune,
Dar am crezut doar șoapta care spune:
- S-a întâmplat pentru că n-ai știut.

Ei

Se laudau
c-ar fi destul de buni
și se mândreau,
răstălmăcind durerea.

I-am admirat
ca pe frumoși-nebuni,
frumoși creați
pentru-a slăvi puterea.

N-am înțeles
cum de-au crezut că-i tot
născut pentru a lor
zădărnice...

Dar, azi,
mă uit în urmă și socot:
S-au închinat
doar la a lor mândrie.

Nici măcar atât

Cui să vând această șoaptă
Cu ochi dulci ca mura coaptă
Ce-a trecut pe-aici ca mire,
Semănând c-o fericire?

M-a ademenit puțin,
Cu flori, miere și pelin,
Și în ultimul prăpăd
Mi-a cerut, apoi, s-o văd...

Să văd, ce? Să văd o minte
Cum în treacăt mai asfinte?
Sau un vânzător de șoapte,
Ucigând sărut și noapte?

Nu mai vând nimic, degeaba
Întrebați cum mai stă treaba,
Iar ochii ca mura coaptă
N-au fost nici măcar o șoaptă!

Gheorghe A. STROIA

Poezia lui Cornel Boteanu – Tăcută rugăciune, împietirea simbolisticii ancestralelor dorințe

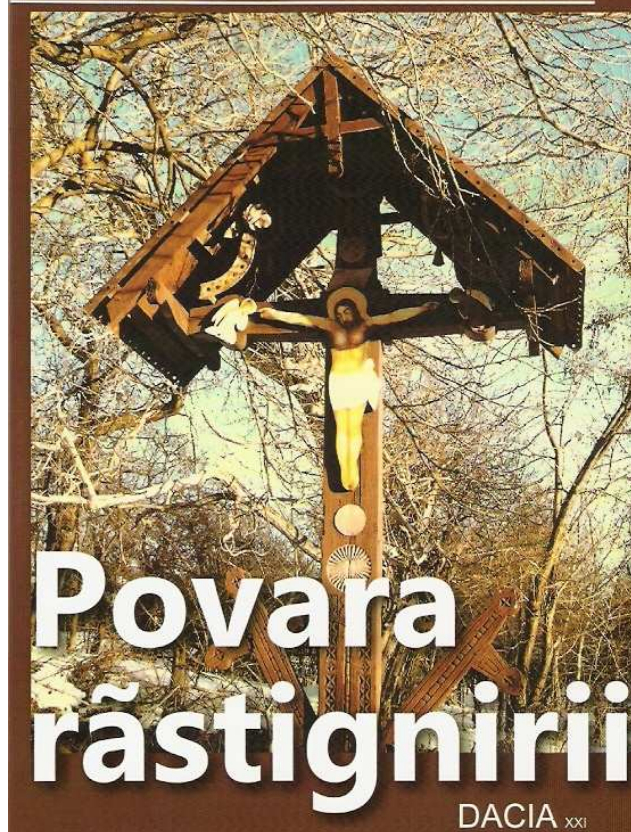
Profesorul Corneliu Boteanu este o valoroasă prezență discretă în peisajul literar contemporan. Erudit, ezoteric, misterios, existențialist prin abordare, profesorul mehedintean aduce în fața cititorilor săi, cu fiecare apariție literară, o nouă scriere eveniment. Din șirul titlurilor sale de carte, amintim: **Bacovia** (Ed. ProTransilvania, București, 2001), **Ardeți de vii poemele** (Editura MJM Craiova, 2007), **De vorbă cu Iona** (Editura MJM Craiova, 2008), **Emil Manu** (Editura Prier, Drobeta, 2009) și **Poezia lui Ion Pilat** (Editura Ramuri, Craiova, 2010). Ultima sa carte - ca și apariție literară - sugestiv intitulată **Povara răstignirii** (Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011, 164 pag) este formată din cinci părți, inegale ca întindere: Partea I - **Poeme către Anamaria**, partea a II-a - **Cântece de dor**, partea a III-a - **Cântece de ducă**, Partea a IV-a - **Clepsidre vii**, Partea a V-a - **Terține**.

Toate cele cinci părți ale lucrării structurează un univers liric tandru, romantic, un cadru în care anotimpurile se succed cu viteza gândului, evadarea în amintire ori crearea unor vibrante stări de suflet fiind caracteristicile de bază ale volumului. Structura internă a poemelor are la bază un vibrato liric special – iubirea – ca împlinire, aspirație, dar și iubirea – ca blestem, crucificare și truda reînvierii. **Partea I – Poeme către Anamaria** - tratează sinergia creată între eul feminin și eul masculin, presărată cu insinuante curbe introspectiv-lirice, desprinse dintr-un abstract tablou al timpului. Pe itinerariul acestui platonism ideatic își face resimțită prezența câte un personaj mitic (Prometeu, Pygmalion, Orfeu, Euridice) ca fracțiune din sacra istorie a omenirii. Se adâncește și sporește, astfel, misterul iubirii învăluite în aură de poveste. Sub masca sentimentelor poetice se ascund adevăruri referențiale, prin care se probează vastitatea universului cultural al autorului: „focul ardea mocnit / de când prometeu / îl furase /.../ iar tu în joacă / l-ai scormonit / cu bățul de alun / nebănuind / că se poate aprinde / de la o simplă scânteie” (**nebănuind**).

În această iubire misterioasă, profilul iubitei este unul complex. Când „himeră”, când „brâncușian sigiliu” (**Pecete**), iubita zămislește sentimentul ce-l înalță pe poet dar îl și mortifică, îl obsedează, mai ales atunci când sună a neîmpărtășire: „...și eu de-a pururi / blestemat să te caut / cum o căuta / băjbâind prin infern / orfeu pe euridice” (**Himeră**). Din timp în timp, iubirea profundă, meditativă, înălțătoare, îl face pe poet să-și recunoască, să-și confirme temerile legate de imposibilitatea găsirii iubirii absolute, fără asumarea unor riscuri iminente: „de dorul tău / mi s-au aprins mâinile / le simt cum ard / cu flăcări prelungi de zadă / ca două torțe / anamaria / și teamă mi-e ca nu cumva / îmbrățișându-te / să nu te aprind și pe tine / și să te mistui / iar apoi zadarnic / să mai întind brațele / după umbra ta / prefăcută-n scrum” (**Rug**).

Dacă în Partea I, poetul tinde cu toată ființa sa spre iubirea absolută, în **partea a II-a – Cântece de dor**, eul poetic este încercat de regretele târzii pentru acea

Cornel Boteanu

iubire absolută neîmpărtășită. Iubirea, un ubicuu calvar, îi redeschide rănilor, picurându-i peste ele sarea durerilor sufletești: „ce n-aș fi dat / să pot rămâne acolo / cu acele urme de tină / de pe covorul / de la intrarea inimii tale” (**Buimac de dor**) - aceeași poezie este convertită în terțină (**Dacă vreî**) în partea a V-a a cărții. Profesorul Corneliu Boteanu este, prin excelență, un erudit, un spirit viu, aplecat cu osârdie asupra stărilor meditative, amestecând în picuri de timp liric, frământări existențiale, doruri, umbre și lumini, extaz și întuneric, compensând angoasa prin versul său, amplificat până la durere. În mod excelent redat, acest întreg existențial unic, face din poezia sa o încântare a simțurilor, o plăcere a redescoperirii esenței umane, recunoscând în unele dintre poeme stări generale, universal valabile, pe care cititorul le poate considera ca fiind ale propriului său Eu. Superbele narațiuni lirice „În seara sfântă de ajun”, „Colind de dor”, „Când ninge”, „Scrisoare”, împrumută tempoul clasic, cu rimă, ritm și o deosebită muzicalitate. Se probează, astfel, ușurința cu care Cornel Boteanu face trecerea de la versul alb la măiestrul vers clasic. Unul dintre dorurile acute ale poetului și, în egală măsură, al tuturor - este Copilăria. Privită la ceasul maturității, Copilăria pare desprinsă dintr-o poveste, unică și ireversibilă, ea însăși personificată: „mi-e tare dor de tine / nu te-am mai văzut / de când alergai desculță / prin iarbă” (**Copilărie**).

În **partea a III-a – Cântece de ducă** - apar și alte personaje mitice, precum și inscripțiile cuvântului pe altarul poeziei - dictoanele latine, ce concentrează

(continuare în pag. 19)

sensurile și confirmă circumstanțele poetice: „*festina lente*”. Acest insolit amestec de vechi și nou, cu o simbolistică specială, face din poezia lui Cornel Boteanu o „transpunere” în versuri a expresionismului arhetipal, un concept nou (cu rădăcini antice) în artele plastice contemporane. Prin utilizarea, ca și parte ilustrativă, a picturilor artistului sucevean Constantin Severin (creatorul, alături de Adrian Bayreuther – Germania, Alberto D’Assumpcao – Portugalia, Olga Dmytrenko – SUA și Izabella Pavlushko – Azerbaidjan, al grupului elitist “**3rd Paradigm**”), autorul punctează excelent aceste similitudini conceptuale. Eternul feminin este – astfel – ridicat la rang de zeităte sau, mai bine zis, de jertfă așezată la temelia veșniciei. Având trează în suflet imaginea Anei lui Manole, poetul extinde acest mit al creației, definind iubirea ca jertfă pe altarul vieții: „*din vodița la tismăna / pân’la argeș și mai jos / și-a zidit întruna ana / trupul ei cel preafumos // ca un chip de mănăstire / doar din piatră și din var / trupul ei cel preasubțire / preschimbă într-un altar // și de-atunci se tot dărmă / și se va-nălța mereu / câte-o ctitorie sfântă / un potir spre Dumnezeu*” (**Ana**).

Bulversat de iminentul sfârșit – o coordonată certă a speței umane – poetul nu-și poate refuza sau nega finalitatea, dar nici nu o poate accepta cu calm și resemnare: „*un ulcior / din care gâlgâie lumina / e sufletul / uite / cum se prelinge / strop cu strop / până rămâne / doar lutul / gol*” (**uite**). Acest poem este tratat ca și terțină, în partea a V-a: „*când se scurge apa / gâlgâie și rămâne / doar lutul gol*” (**ulciorul**). În urma acestui proces de tatonare (refuz-acceptare, negare-confirmare), poetul înțelege că viața e un rol, în care fiecare actor (indiferent de „doza” de talent cu care a fost „investit”) își găsește puterea de a duce piesa până la sfârșit: „*doar e singurul rol / pe care trebui să-l joci / cu adevărat / până la capăt / viața*” (**Rol**).

Partea a IV-a - Clepsidre vii – este componentă a unui jurnal spiritual, prin care se exprimă înalte aspirații – dinspre adevăr, spre lumină – ca parcurs către nemurire. Toate poemele acestei părți sunt scurte și concentrate, având forma fizică a unor clepsidre, cu versuri lungi, simetric dispuse de o parte și de alta a unui vers central scurt (mono sau bisilabic). Cornel Boteanu are în vedere, pe lângă coerența semantică specială și acuratețea formei, creând armonie și echilibru. Este, până la urmă, aspirația poetului – în genere – de a atinge perfecțiunea prin intermediul artei sale.

Partea a V-a - Terține – fixează momente spațio-temporale desprinse din cotidian, suave și pline de aromă, precum florile de cireș ori lacul încărcat cu nuferi. Micropoemele nu pot fi considerate, totuși, haiku-uri (stricto sensu), având în vedere numărul de silabe al fiecărui vers (diferit de 5-7-5 pe sistem asiatic sau 6-8-6 pe sistem european), titlul (inexistent la haiku), abundența verbelor (chiar dacă majoritatea sunt la prezent) și absența (uneori) a kigo-ului (anotimpului).

Prin similitudinile stilistice, prin încifrarea sensurilor și apoi decodificarea lor prin uzanțele poetice, lirica lui Cornel Boteanu își poate găsi ca și corespondent – în contemporaneitate – scrierile poetului ploieștean Victor Sterom (Geometria fumului) sau pe cele ale poetului bucureștean bilingv (româno-albanez)

Baki Ymeri (Focul sacru). Concluzionând, se poate spune, fără nicio îndoială, că există – în structura subcuantică a poeziei profesorului mehedintean – cuvânt, metaforă densă, fără a face uz de un vocabular (pseudo) erudit, rezultând îngemănări și alăturări de cuvinte simbol, în construcții metaforic-magice. Desprinse parcă din vremuri imemorabile, strângând inovație compozițională și conceptuală – sub aripile unei lirici elaborate și atent șlefuite – poeziile lui Cornel Boteanu se dovedesc a fi de o înaltă ținută artistică, valoroase și expresive. O fericită asociere a liricii cu simboluri din artele vizuale, conglomerate de emoții ce reunesc în aceeași construcție: versul clasic, cel alb și ultraconcentratele terține. O carte bine scrisă, un pas spre desăvârșirea artei sale poetice.

(urmăre din pag. 16)

- Trăim vremuri tulburi, Georgescule, trăim vremuri tulburi, mai face omu' și nefăcute...
- Nea Rămurele, să știi că eu în tescovină mai pun apă, da'-n vin niciodată...
- Trăim vremuri tulburi, Nea Mitică, trebuie să ne sacrificăm așa cum făceau strămoșii noștri.
- Cine strămoși?
- Care strămoși? îl corectează domnul Georgescu.
- Lasă-mă, bre, n-auzi că trăim vremuri tulburi, nu-mi arde mie de gramatică.
- Așa cum Ștefan cel Mare și Sfânt lua măsuri de apărare, tot așa și noi trebuie să luăm măsuri în ceea ce ne privește.
- Bravo, nea Rămurele!
- Deci, mă duc la ghișeu cu bidonu' să plătesc impozitu'.
- Da' nu le dai vin! se asigură domnul Georgescu.
- Le dăm o tescovină, o poșircă, ceva, găsim noi ceva în loc de vin, ne mai scoatem din pagubă.
- Dacă plătești impozitu' cu vin fals, să nu te bage ăia la bancnote false, nea Rămurele.
- Păi, nu-s bani, e vin, și-i punem etichetă pe bidon, VIN, că poetul Rămurel Paharescu e băiat deștept...
- La vremuri tulburi, un tulpurel!

Adrian RACARU

Fără cuvinte

Clopotul
are limba
desăvârșirii
călită
în
sunete grele

Învierea a doua

Sub vremea aceea
Biserica era locul interzis
Dintre răsărit
Și apus
De unde aduceau părinții
În ascuns
Sărbătorile acasă
și mai era și locul unde se
făcea pentru noi copii
a doua înviere
ca mama să mă îmbrace
în haina cea nouă

Înserarea de la miazănoapte

S-a întors noaptea în oraș așteptând
schimbul trei
și nu se simte decât o vagă tresărire
a pensionarilor prinși de
refluxul memoriei
și nu se vede decât umflându-se
plasa amintirilor cu insomnii
și nu se aude decât suspinând
spaima cea nouă
până la cântarea cocoșilor
când liniștea va fi absorbită
și bolborosită prin țevile de eșapament
când orgolii diurne
dresează vectorii mișcării
pentru a releva
că oamenii dispar în mașini
ca apele primăverii
în curgerea tulbure

Înserarea de la răsărit

țărână din țărână
izgonirii din rai
înpăimântare sfârșită
în iubire
nu mă stinge
în afară
și
îți voi reda
înstelarea
lăuntrică
a păcatului
strămoșesc

Înserarea de la miazăzi

Înserarea nu atinge iluminările
care nu au început
doar vremelnic înveliș
pentru încercări succesive
de apropiere a celor veșnice
pentru care până și
noaptea e din ce în ce mai albă
căci înserarea se desăvârșește
afară

Limitele infinite

Memoria recuperează
amăgiri succesive
arderea eliberează prin consum
adevărul alege prin chemare
minciuna culege prin implicare
imaginația alimentează
uitarea supraveghează
timpul se epuizează generându-se
spațiul se descompune descoperindu-se
crahul bunului simț
provoacă o dată la o sută de ani
întâmplări geniale
și zilnic dezastre
infinitul e o lucrare
confortabilă pentru Dumnezeu
și o beție amnezică
pentru savanți

Îngerul jucător

Nici cap, nici pajură!
Îmi zice îngerul jucător
Cu autoritatea unui controlor de trafic
Și îmi ascunde o momeală
comemorativă
Chipul sau Asemănarea?
Nu mă mai amăgi îngere
Nici chipul, nici asemănarea!
Eu vreau ceva spornic,
O aripă!
Aripile nu se dau la bucată!
Da, poate că a pierdut careva vreo aripă!
Aripile,
Nu se pierd !
Te târăsc, după ele
Chipul sau Asemănarea?
Continuă să mă agaseze îngerul jucător
Da, Dumnezeu, asta vrea să mă
Dezbine...
Cum chipul sau asemănarea,
ai înnebunit înger ?
N-am înnebunit dar...
S-a oprit pipăindu-și fruntea
Și m-a întrebat cu durere
Ai văzut Rinocerii?

Luca CIPOLLA

- Italia -

IPNOSI REGRESSIVA

Io le porgo la mano, ideale per noi poveri di spirito non sentirsi soli;
 le mie labbra lacrimano sangue e di sangue carezzo la sua pelle;
 Sara guarda dallo specchio ed è un salmo che cantano le anime perse.
 La vita passa come un accento ed io osservo le mie piume sperdersi nel vento;
 perché non capisci quando parlo, perché ti schermisci, questa vita è appesa a un filo..
 Quanto una ruga ti separa dalla sobrietà e spensieratezza,
 un sentiero percorso da anni;
 sfiora i miei capelli e rallenta il mio battito..
 L'amore platonico non si vanta di sguardi perché ne chiede la mano
 e non si accende il poeta al suono d'una Gibson,
 vedi,
 stasera Joyce scriverà il suo bestseller ed io volerò incalzato dai ricordi
 come scheggia che ferisca l'esistenza.
 Più non vedrò quelle gambe trafiggere il silenzio d'un'estate,
 pomeriggio cui più non appartengo e la calce della corte più non m'è da cuscino,
 lì vicino chi si adegua al popolino?
 Io meno di formica, io lo temo e sono merda,
 disincanto che in un cappello cela il taglio, la ferita,
 io con un disco come amica.
 Una guida ed ero il capitano..
 Ho risalito e disceso la corrente,
 l'odore di pioggia mi vestiva,
 ho stretto le mani in un pugno poi teso in un ave,
 i capelli ancora impomatati, teso rito adolescenziale,
 i miei fratelli Ștefan, Mihai e Avram,
 nei polmoni la polvere delle ossa di Sarmizegetusa..
 una causa appesa come drappo ad un bovindo, la candida veste dei contadini apparve in quell'istante,
 dissi - Sara, mi tenga la mano -
 ma gli occhi già guardavano altrove, agli occhi remissivi d'una moglie, compagna silente di battaglie sofferte,
 le mie non vinte e silenzio..
 Non si scende da quel gradino né posso misurarti se non leggendo tra le righe.
 Quegli occhi cercavano una fuga dal dubbio,
 dall'imperfezione - la chiami pure debolezza -
 dalla vanità del tempo - non stupisce anche lei guardare nel mirino, esserne di fronte?
 A breve la mia casa, la sua, sarà un mero involucro di legno che marcirà pure le verdi camicie
 che vedo sfilare in Copou, di chi la mano che le ha tessute?
 Trattengo il respiro e sfioro il mio petto ormai d'uomo,
 sento le sue mani nell'abbandono..
 Il comandante che azzardò l'impresa scese al molo accompagnato dall'autorità,
 il volto esangue, il tweed con la croce azzurra della

vittoria e del perdono..Il compagno Kim non avrebbe perdonato..
 Incappucciato nell'attesa, la testa in un sacco, i miei occhi innocenti lo videro cadere
 e mi voltai per non guardare il corpo penzolare, i suoi abiti macchiarsi,
 tappai le orecchie per non udire gli ultimi impulsi di vita,
 ma babbo disse, rivolgendosi a mia madre,
 che tutto dovevo sapere.
 L'umore d'un pendolo riempie le scale, notte da temporale,
 la pioggia carezza gli pneumatici e sguscia via come serpe da un turibolo..
 Noi, popolo senza rivoluzione, traversiamo la vita in bici
 e due e più son le strade che deviano e non sentiamo nostre.
 Dottoressa, l'abito che riveste la sera
 ha un che di eccitante, quasi trasparente nelle sue movenze,
 ma spazio con la mente e vedo il mattino, quel caldo adolescente che prende vigore
 e m'accende su un tappeto
 di pappi a fine maggio.
 Così, agile rapace, sorvolo, mi perdo nel silenzio e nel distacco, etereo e potente,
 le fiere domino dall'alto e localizzo la serpe, così da placare la fame,
 nota spezzata strido. Non cercarmi perché ho poco da dirti, non chiedere,
 la schiera di eventi giace
 sulla piana sottostante, noto volti asessuati, quasi angeli di carne,
 formiche operaie, deserti e montagne,
 l'Uroboro mi sfida e ne temo la coda
 ma chi ne conosce la tana e dove depone le uova?..
 Un braccio cinge il mio capo in una carezza, la mano ha un neo nel mezzo, mano che strangola,
 mi libro nel cielo e lascio il nido, nido dell'infanzia dei tempi,
 le sue dita mi chiamano
 al presente..
 vertigine smodata sei, vita figlia di vite e d'epoche,
 e sacra.
 Rimedio una culla, nel deliquio ti affacci già lontana,
 "ooh he's here again, the man with the child in his eyes"
 e fine delle trasmissioni.

APPENDICE:

Con l'ipnosi regressiva torno ad esistenze precedenti, tre di numero, dove vago nel ricordo d'esser stato un tempo Corneliu Zelea Codreanu, un comandante della marina nord-coreana giustiziato ed un antico uccello rapace.

(continuare în pag. 22)

Traducere în limba română de Luca Cipolla

HIPNOZĂ REGRESIVĂ

Eu întind mâna spre ea, ideal pentru noi cei săraci în duh
să nu ne simțim singuri;
buzele mele lăcrimează sânge și din sânge îi mângâi
pielea;
Sara privește din oglindă și este un psalm pe care îl cântă
sufletele pierdute.
Viața trece ca un accent și eu observ penele mele
cum se rătăcesc în vânt;
de ce nu înțelegi când vorbesc, de ce te parezi,
viața aceasta atârână de un fir de ață..
Cât un rid te desparte din sobrietate și ușurință,
o cale parcursă de ani de zile;
atinge firele din părul meu și rărește bățile inimii mele..
Dragostea platonică nu se laudă cu priviri căci îi cere mâna
și nu se aprinde poetul sunetului de-un Gibson,
vezi,
deseară Joyce va scrie bestsellerul lui
și eu voi zbura impulsivat de amintiri
ca o schijă care rănește existența.
Nu voi mai vedea picioarele alea să străpungă tăcerea
unei veri,
după-amiază la care nu-i mai aparțin și varul curții nu mai
îmi este pernă,
în apropiere cineva se conformează gloatei?
Eu mai mic decât o furnică, mă tem de el
și sunt rahat,
dezamăgire care într-un clop ascunde tăietura, rana,
eu cu un disc drept prieten.
O călăuză eram căpitanul..
M-am dus în amonte și m-am coborât,
mirosul ploii mă îmbrăca,
am strâns mâinile în pumn apoi le-am întins într-un ave,
părul încă gelatinos, ritualul crispat adolescentin,
frații mei Ștefan, Mihai și Avram,
în plămâni praful oaselor ale Sarmizegetusei..
o cauză atârnată ca drapel la un bovindou, veșmântul
candid al țăranilor se ivi în momentul ăla,
zisei - Sara, mă ții de mână -
dar ochii se uitau deja în altă parte, la ochii smeriți ai unei
soții, tovarășă tăcută a bătăliilor suferite,
ale mele necăștigate și în tăcere..
Nu coboară din treapta aceea nici nu pot să te măsoar
dacă nu citesc printre rânduri.
Ochii aceia încercau să fugă din îndoială, din imperfec-
țiune - numiți-o și labilitate -
din deșertăciunea timpului - nu vă uimește și pe dumneavoastră
să priviți în cătare, să fiți în fața ei?
Curând casa mea, a dumneavoastră, va fi doar un ambalaj
de lemn ce se va descompune și cămășile verzi
pe care le văd defilând în Copou, a cui este mâna ce le-a
țesut?
Îmi țin respirația și mângâi pieptul meu acum de bărbat,
simt mâinile ei într-un abandon..
Comandantul care îndrăzni acțiunea coborî la mol însoțit
de către autoritate,

chipul lipsit de viață, tweedul cu crucea
albastră a victoriei
și a iertării.. Tovarășul Kim n-ar fi iertat..
Capul acoperit cu o glugă în așteptare, capul
într-un sac, ochii mei inocenți l-au văzut că-
zând
și mă răsucesc să nu privesc corpul atârnat,
costumul lui să se murdărească,
mi-am astupat urechile să nu aud ultimele im-
pulsuri de viață,
dar tata zise, adresându-se mamei mele,
că totul trebuie să știi.
Umoarea unei pendule umple scările, noapte
de furtună,
ploaia alintă pneurile și se târăște ca un șarpe
de la cădelniță..
Noi, popor fără revoluție, traversăm viața cu
bicicleta
și două și mai multe sunt drumurile ce deviază
și pe care nu le simțim a fi ale noastre.
Doamnă doctor, rochia ce învelește seara are
ceva excitant, cam străveziu în mișcările ei,
dar călătoresc cu gândul și văd dimineața căl-
dura aia adolescentină care prinde vigoare
și mă aprinde pe un covor de papusuri la sfâr-
șit de mai.
Astfel, agilă pasăre răpitoare, survolez, mă
pierd în tăcere și în desprindere, eteric și pu-
ternic,
fiarele domin de la înălțime și localizez șarpe-
le, astfel încât să potolesc foamea,
o notă spartă scârțâi. Nu mă căuta căci puțin
am să-ți spun, nu întreba,
ceața evenimentelor zace pe câmpia de mai
jos, remarc chipurile asexuate, aproape ingeri
cu trup,
furnici lucrătoare, deșerturi și munți, Uroborus
mă provoacă și mă tem de coada lui dar cine
îi cunoaște gaura și unde depune ouăle?..
Un braț îmi înconjoară capul într-o mângâiere,
mâna are o alună în mijloc, mână care gă-
tuie,
planez în cer și părăsesc cuibul, cuib al copi-
lăriei timpurilor,
degetele ei mă cheamă la prezent..
amețeață exagerată ești, viață - fiica viței și a
epocilor,
și sacră.
Încropesc un leagăn, în leșin te arăți deja de-
parte,
"ooh he's here again, the man with the child in
his eyes"
și sfârșit de transmisiune.

APENDICE:

*Cu hipnoza regresivă revin la existențe ante-
rioare, trei la număr, unde îmi rătăcesc prin a-
mintiri că am fost odată Corneliu Zelea Codrea-
nu, un comandant al marinei nord-coreene exe-
cutat și o antică pasăre răpitoare.*

Geo GALETARU

Destinul, acest animal care-ți sare în față

Vedea umbra mișcându-se pe peretele din fața lui. O traiectorie ciudată, înțepându-i retina amorțită. Poate era puntea unui vapor care-și suporta nepăsător tangajul. Dacă ridici mâna și o miști încet, de la dreapta la stânga, umbra dispăre. Și vezi atunci, pe măsuta metalică de lângă pat, acoperită cu tifon curat, flacoanele strălucitoare și pungulițele de hârtie, în care ghicești pastilele rotunde, galbene, roșii, dulcele la gust. Umbra reapare, lăundu-se pe perete. Un păianjen din aceia imenși, care-și fac veacul departe de zgomotul terifiant al tramvaielor și de țipetele ascuțite ale vânzătoarelor de semințe. Aici, camera aseptică, orbitoare, în care poți să visezi în liniște la catastrofele de afară. Departe de coșurile cu flori multicolore de pe trotuarele orașului, pete stridente în cenușul omniprezent și suveran. Suferi, desigur inutil, că nu poți pipăi colțul zgrunțuros al clădirii cu patru etaje, din subsolul căreia răzbat mirosuri amestecate și, din când în când, zgomote ciudate, un fel de zăngănituri metalice, ca și când s-ar ciocni trenuri subpământene. Scoarța copacilor, înșirați de-a lungul liniei de tramvai, stă gata să pleznească sub greutatea și presiunea sevei. Un țipăt scurt, o pasăre amețită de năvala aiuritoare a aerului de aprilie. Gratiile subțiri de la ferestre segmentează cerul, îl exilează într-o depărtare inaccesibilă, furând segmente întregi de peisaj. Umbra de pe perete crește, este acum o pată întunecată și tremurătoare în plină expansiune. Ridici din nou mâna în dreptul ochilor, o miști, cu aceeași încetineală lipsită de speranță, de la dreapta la stânga. Printre degete se scurge un fir subțire de lumină. Lumina pătrunde cu violență în acvariu și-l încarcă, brusc, de o strălucire mată. Ariel privește fascinat peștișorul roșu, cu dungi negre, alunecând, ca o torpilă lunguiață, de la un perete la altul. O mișcare elegantă, demnă de acest maestru al adâncului. Ceilalți peștișori fac mișcări languroase, stârnind reflexe stranii, într-un fel de dans nupțial de o voluptate studiată, oarecum caraghioasă printre fragmentele de alge care plutesc calme în micul abis. Lipsește din cadru doar pisica aceea leneșă, cu pupila dilatată la maximum, dând târcoale sticlei incasabile, fortăreței inexpugnabile, între zidurile căreia se zbunguie papagali multicolori, păsări colibri tăind cu violență straturile dense de aer, planoare fastuoase intrate într-o ireversibilă derivă. „Vino, dragul meu, privește tabloul acesta și spune-mi ce vezi”. O cărare șerpuitoare, flancată de ferigi înalte și fremătătoare, pierzându-se în semiobscuritatea vegetală, vegheată de pașii felinelor care se strecoară printre liane, pe sub vaste portaluri de crengi. Călăuza merge ferit, cu grijă să nu trezească din letargia amiezii șerpui cu solzi argintii și zornăitori. Pașii săi alunecă pe covorul verde, cu siguranța celui ce-și cunoaște meseria. Și meseria sa este destinul, acest animal care-ți sare în față când nici nu te-ai aștepti. Ariel simte broboanele de sudoare adunându-i-se în mijlocul

frunții. Un frison de panică îi încrețește pielea, strecurându-i în suflet îndoiala. Unde mergi? îl întreabă umbra din dreapta sa. Ariel nu răspunde, căci simte teama dându-i târcoale ca un animal de pradă. Își întoarce privirea spre tabloul masiv de pe perete, cerșind parcă o înțelegere de la chipul grav, brăzdat de o solemnitate scorțoasă, al bărbatului ce privește cu demnitate în zare. Pe pieptul său bombat se odihnește resemnată o decorație uriașă, semn al virilității cu care personajul a înfruntat, la timpul potrivit, adversitățile vieții. O existență exemplară, desigur, un parapet rezistent în fața furtunii. Privindu-l, Ariel se simte mic și nevolnic. Mâna lui tremură câteva clipe în aer, înainte de a poposi pe cutiuța cu pastile roz. Extrage una cu degete nesigure, o ridică în dreptul ochilor, apoi, cu cealaltă mână, apucă paharul cu apă și-l duce, aproape visător, la buze. Vâră pastila în gură, o împinge grijuliu cu limba spre cerul gurii. Soarbe o înghițitură. Înghite. Asta-i. Micul supliciu a trecut, dar a lăsat în urmă un gust de cenușă. Lui Ariel îi vine să scuie, dar se abține. Nu se face, gestul l-ar descalifica iremediabil. Urechea lui atentă prinde un zgomot înfundat, ca o bilă rostogolindu-se silențioasă pe suprafața pufoasă a unui covor. Bila se apropie, reverberațiile ei cresc în intensitate, fac să trepideze geamurile fragile. Perdelele glisează pe suprafața sticlei, stârnind un foșnet sâcăitor, care se transmite în aerul camerei, încărcându-l de un indefinibil mesaj vibratil. Cercuri concentrice joacă în fața ochilor lui Ariel, mici turbioane tăindu-și vad în spațiul dintre ușă și pat. Acum s-ar putea să intre mama, fără un cuvânt, fără un gest, doar pașii ei înaintând tăcuți pe mocheta roasă care acoperă parchetul. Un halat imaculat, ca o spumă a zilelor sau ca zăpezile de pe Kilimanjaro, îi acoperă trupul slăbit de vârstă și de resemnare. Doar ea, acum, mama – apropiindu-se de pat, cu un surâs misterios și cald agățat de colțul gurii amare. Mama ține în mână perfuzia cea de toate zilele. Și meseria ei este destinul, acest animal care-ți sare în față când nici nu te-ai aștepti.

Vocile care nu se văd

- Nu pot să accept că m-ai mințit. Sunt dispus să înțeleg și să iert orice, până la minciună. Aveai atâtea căi să ieși cu fața curată din mizeria asta. Și tu ai ales-o pe cea mai tâmpită. Pe cea mai murdară și mai blamabilă. Păi da, ai crezut că naivul de mine o să înghită totul, pe nemestecate, inclusiv gogoșa asta ridicolă cu „prietenia sinceră și dezinteresată”, inclusiv povestea aia aiurită, bună de adormit copiii cretini, cu băiatul fin și spilcuit care duce trena femeilor neconsolate și le pune o floare roșie în păr, așa, de sanchi, adică de cavalier ce este. Cavalier, cavalier, da' tot ți-a tras-o când a fost momentul, când ți-ai desfăcut picioarele în fața lui și i-ai zămbit galeș și îmbietor: „Hai, băiete, ce mai stai pe gânduri, nu vezi că e pe gratis?”

(continuare în pag. 24)

- Bineînțeles că nu puteai decât să vulgarizezi totul. E tipic pentru tine. Măcar acum ești treaz și, cel puțin pentru moment, nu risc s-o iau peste ochi. Mă și mir că n-ai apucat încă să tragi din sticla aia pe care o ții lângă pat, așa, preventiv, strategic, cum zici tu. Și apoi să arunci invective în dreapta și-n stânga, împotriva tuturor, tu-i mama ei de viață, zici tu, de fiecare dată când vezi lumea cu susu-n jos și ești furios pe neputința care te macină ca un cancer, nu-ți dă pace nici în somn. Da' de ce sunt eu de vină că tu te simți un ratat și nu vrei să ieși din starea asta, pur și simplu îți place să-ți plângi de milă, să te privești în oglindă și să spui: lume, lume, iată un om neînțeles de restul dobitocilor, de parcă ai trăi doar pentru a gusta voluptatea propriei tale degradări. Sigur, e mai comod așa, decât să te ridici și să umbli. Ia-ți patul și umblă!

- Văd că tot la pat ți-e gândul. Faci ce faci și tot acolo ajungi, cu gândul sau cu fapta! Asta așa, ca să-ți reamintesc că inocența pe care o afișezi e o poveste bună pentru alții, nu pentru mine, eu am băut, cum se spune, până la fund paharul umilinței și-al rușinii și nu mai cred în snoava cu frumoasa nevinovată din pădurea adormită sau cu fata moșului cea cuminte și care se întoarce devreme acasă. Iar rechizitoriul tău de două parale nu mă impresionează deloc, cu toate că îți place de fiecare dată să-l împănezi cu „considerații personale”, cu filozofia ta adâncă, pe dracu' adâncă, e o spoială jalnică de cinci-șase fraze, mereu aceleași, cu care încerci să-ți construiești o fațadă convenabilă, să poți să ieși în lume cu fruntea sus și cu morala intactă, ha, ha, ha, era cât pe-acți să zic „cu himenul intact!” Bine, fetițo, după ce m-ai făcut bețiv și ratat, te poți duce liniștită la culcare, pune-ți conștiința pe pernă și dormi în pace, ți-ai făcut datoria și pe ziua de azi, ai mai bifat un punct pe răbojul acțiunilor tale caritabile. Deci, fii mândră de intransigența ta de fecioară trecută cam prin toate așternuturile vieții. O să spui iarăși că sunt vulgar, că simt o plăcere perversă să te jignesc, mi-e și milă de efortul pe care-l faci ca să pari cât mai jignită, mai rănită în orgoliul tău de femeie de lume și de societate, iată o doamnă cu onoarea strivită sub călcâiul nemernicului de bărbatu-său, se va spune despre tine, cu compătimire, desigur, și iată-l și pe nebunul care o împrășcă mereu cunoroii, care-i calcă în picioare demnitatea și-i terfelește reputația, vai, vai, vai.

- Eu ți-am spus din timp să nu te încurci cu ea. Ții minte, în urmă cu trei ani, la masa aceea din curtea birtului sătesc, ieșisem amândoi la o bere, eu eram „în tranzit”, sosisem acasă doar pentru două zile, și ne-am întâlnit întâmplător chiar la masa aceea de sub nucul din curtea birtului, am comandat două halbe și ne-am apucat să sorbim din ele, cu sete dar fără grabă, căci aveam destul timp la dispoziție, toată după-amiaza era a noastră, ce mai. La început am ocolit subiectul, știam că ești topit după ea și o idealizezi ca un fraier și, în această situație, orice ți-aș fi spus ți s-ar fi părut exagerat și rău intenționat. Așa că în primele minute am vorbit despre altceva, te-am întrebat dacă mai mergi la pescuit și dacă în timpul vacanței rămâi aici, să tragem împreună niște partide de pescuit grozave, ce dracu', eram doar fiii Mureșului și trăisem pe malul apei, cu peștele la căpătâi, cum s-ar zice, și ar fi fost păcat să lăsăm să treacă vara

tândăind-o cu alte chestii tâmpite și plicticoase și să nu profităm de crapii și somnii și știucile care se găseau căcălau până și în ochiurile de apă din cubice. Uneori ajungea doar să bagi mâna în mâl și să scoți ditamai crapul de juma de chil, ce mai. Iar tu ai zis că da, rămâi peste vară în sat, erai certat cu ai tăi, nu mai știu pe ce chestie, și eu m-am bucurat grozav, sincer m-am bucurat și ți-am spus: „În regulă, atunci vom fi parteneri de undiță”. Abia după vreo oră, timp în care am fumat de ne-am spart, că ne ieșea fumul și pe ochi, am adus vorba despre ea și ți-am spus că am văzut-o într-o seară cu individul ăla pletos și elegant, da' elegant al dracului, care o ținea atent de braț, se vedea că nu e prima dată când o scotea în oraș, căci era clar că ieșeau undeva, la un local, probabil, fiindcă el avea o umbrelă în mâna cealaltă, deci era prevăzător băiatul, se gândea că până se întorc s-ar putea să plouă. Tu nu prea ascultai, de fapt nu ascultai deloc, erai deja amețit, ce mai, între timp am mai ras și câteva pahare de tărie, oricum, erai vizibil absent, nu știam dacă din lașitate, adică din teama și refuzul de a asculta o poveste care-ți pica prost și în care te încăpățânași să nu crezi, sau, pur și simplu, fiindcă erai prea beat ca să mai poți înregistra niște amănunte care, în plus, constituiau partea întunecată a unei istorii urâte. Ții minte (dar nu cred că mai ții minte) că atunci ți-am spus să ai grijă ce faci și să te gândești de zece ori înainte de a te arunca orbește înainte? Nu m-ai ascultat, de fapt nu ai ascultat pe nimeni, și uite ce-a ieșit. Ce mai.

- N-a ieșit nimic. Și mai lasă-mă cu tâmpenia asta cu prietenul bun care la nevoie se cunoaște. Se cunoaște pe dracu. Mă rog, admit că în prima fază ai fost bine intenționat, intuiția ta de student repetent și șmecher îți spunea că am apucat pe un drum care nu duce nicăieri. Mă și amuză când mă gândesc câți îmi plângeau de milă atunci, câți mă băteau pe umăr și mă sfătuiau ce să fac și cum să fac, al naibii câtă compasiune găseam la iubii mei prieteni din lumea largă. Numai că genul ăsta de-a te băga în viața cui-va, de a-i arăta dragoste cu forța, mie nu mi se potrivește. Și nu-l accept nici la ceilalți. De aceea, poate ai rămas mirat când nu ți-am urmat sfatul, deși, recunosc, în unele momente reușeai să pari destul de convingător. Nu știu dacă, pe vremea aceea și chiar mai târziu, așteptai cumva mulțumiri din partea mea sau, cel puțin, un semn care să-ți dea de înțeles că mi-am însușit, măcar parțial, dădăceala ta dezinteresată. De fapt, nu dezinteresată, ci animată de un interes foarte precis. Un interes nobil, recunosc.

- Și nu uita să pui apă la flori. Peste zi să lași geamurile deschise, să se aerisească în camere până mă întorc eu. Sper să nu dureze mai mult de trei-patru zile. E un simpozion cam anost, dar nu pot lipsi, șeful mi-a și spus că n-ar da bine dacă nu sunt văzută pe acolo. Imediat ce ajung, te sun. De altfel, o să te sun în fiecare zi. A, și să nu uiți să dai de mâncare la pisoiaș. Pa, dragule. O să-mi fie dor de tine, știi?

Traian VASILCĂU

Traian Vasilcău (TRAIANUS) s-a născut la 2 aprilie 1969, în satul Vișoara, raionul Edineț, din Basarabia.

A absolvit facultatea Istorie și Etnopedagogie a Universității de Stat „Ion Creangă” din Chișinău. Este președinte al Societății Culturale „Pasărea Phoenix” și membru al Uniunii Scriitorilor din România și Moldova.

Director al proiectelor: „Dicționarul scriitorilor români contemporani de pretutindeni” și „Antologia poeziei românești în mileniul III” (în lucru).

A editat 37 de cărți la Chișinău, Iași, Alba Iulia, Craiova, Timișoara, Arad, București și Ottawa. Maestru în Artă.

Actual

S-a destabilizat natura
Și face mofturi ne-ncetat,
În oameni înfloarește ura
Și doar murim cu-adevărat.

Zadarnic rostim cuvinte,
Care ne-njură, rând pe rând.
Vai, chiar sinceritatea minte
Și să fim oameni n-avem când.

În orice om trăiește-o brută,
Care se scaldă în plictis,
Orice iubire-i pe valută
Și-orice surâs e interzis.

Să plângem astăzi se mai poate,
Să plângem până vor urca
Spre ceruri Pruturile toate
Și România va-nvia.

În miresme îngropat

În zori o să ne-atace trandafirul,
Trezii copii, spuneți-le clar
Că a sosit minutul milenar
Să vă spălați pe suflete cu har
Și să înapoiți, golit, potirul
Ce duce-n Dumnezeu la ora șapte.
Veniți și încărcăți-vă-n priviri
Parfumuri dense amintind psaltiri
Scrise de fluturii ninși pe cetate
La ora inefabilei jertfiri.

În zori o să ne-atace trandafirul,
Deja țintește sufletu-mi stingher,
În focul lui m-arunc cu patrafirul
Cusut din fir de stea și plătesc birul
De-a fi-n miresme îngropat ca-n Cer!

Dumnezeu la o cafea

De-o vecie viscolește
Cu luceferi, nu cu nea.
Astă seară mă răpește
Dumnezeu la o cafea.

Obosit, abia vorbește,
Turlă rară - vorba Sa.
Astă seară poposește
Dumnezeu la masa mea.

Taci mai bine, Te-odihnește,
Sunt, de vrei, tăcerea Ta,
Astă seară când oprește
Ceru-ntreg la poarta mea.

Și-o să pururi viscolească
Pacea Lui - inima mea,
De-o să crească, să tot crească!,
Veșnicii în urma Sa.

Cer de uitare

În ziua-n care se-aștepta zăpadă
Și numai moartea-n arbori se-auzi,
Văzut-am o măicuță stând în stradă,
Căreia i-e rușine a cerși.

Cu mâinile ne-ntinse-a rugăciune,
Ea nu știa că-n suveranul stat
Cerșitul a ajuns profesiune
Și toți o practică neîncetat.

Copil al dorului, cu țara-n soare,
Apropiindu-mă, i-am dat un leu,
Plângea în ochii ei chiar Dumnezeu,
În mine ceru-nțelegeam că doare

Și n-am mai auzit nici un cuvânt
Și cerșetoarea rușinată-n pripă
Când s-a plecat mi s-a părut o Clipă
Ce-și ducea-n spate propriul mormânt.

Invizibilul măreț

Ce-i invizibil e măreț,
Să nu uiți, doamnă Poezie,
Cin'te citește nu te știe,
Cine te uită - n-are preț,
Tot invizibilu-i măreț...

Așa și tu, copil din verbe,
Fii anonim de vrei să fii
Aplaudat de ciocârlii
Și nu de fețele imberbe,
Care n-au loc în veșnicii.

Poemul nostru

Noi n-am vândut lumina, deși ni s-a propus
Un continent de beznă și-un milion de lauri,
Prin noi și-acum aleargă nesubjugății tauri
Ducând lumina-n coarne, zburând peste coclauri
De amintiri spre cerul de-un gând barbar răpus.

Noi n-am fost fii tăcerii, chiar dacă viața toată
Ne-a fost trasă pe sfoară și sufletul - pe roată.

Valentina BECART

Ioan Gheorghiță - "Undeva la poarta raiului" editura Ex Ponto, 2010

... așteaptă-mă „Undeva la poarta raiului”.

„Discreta sensibilitate naturistă, apetența pentru meditația retorică melancolică intrinsecă, mai mult sugerată decât explicită, retorica temperată și vibrația imnică înăbușită (capabilă, totuși a stârni reverberații în sufletul cititorului) constituie atuurile liricii lui Ioan Gheorghiță, autor aflat la a treia apariție editorială („Ora de identitate”, 1993, editura Porto-Franco, Galați; „Emingrantiada”, 2004, editura Harvia, Tulcea; „Undeva la poarta raiului”, editura Ex Ponto, 2010.

(Marian Dopcea)

„Intrând pe fereastra luminii”, poetul încearcă o anumită purificare, lăsându-și „trupul afară / gol cum e trestia, / trist cum e vântul”.

Dincolo de ochiul vigilent al timpului, acesta se caută pe Sine, se smulge din lanțul ce-l târăște spre mulțime, spre „concurență, egalitate”, străduindu-se a-și afla propria identitate...*„ți-arunci privirea departe / și te întrebi: cine sunt? / dincolo-n neant e-nceputul / surâzător, enigmatic, prietenos / cum e floarea de mai, / intrând pe fereastra luminii / lumea devine mai pură, / atât de pură încât îți curge printre degete / ca apa de izvor, ca orele dimineții, / intrând pe fereastra luminii / lași trupul afară / gol cum e trestia, / trist cum e vântul.”* (Intrând pe fereastra luminii).

„Fereastra luminii” e spațiul spre o „nouă dimensiune”, e dorința și șansa poetului de a lăsa în urmă trăirile profane, „trupul gol” supus agoniei și fărâmițării și accederea Sinelui spre orizontul „surâzător, enigmatic, prietenos” al celestelor grădini neviciate de gând. Acesta are convingerea că, doar în absolut își poate găsi împlinirea și desăvârșirea.

Căutările sunt lipsite de exaltare, conștiința ponderată fiind departe de a deveni anxioasă în fața golului cosmic și a eternei curgeri a timpului.

Dând frâu liber imaginației, forțelor creatoare, poezia capătă profunzime și sugestivitate. Ideea poetică se conturează armonios, se desprinde de „umbrele lungi ale serii”... devenind emanație luminoasă care-ți umple sufletul de emoție și blândă înfiorare. Lubitor și admirator al plaiurilor natale, plaiuri unde „apele se prind în horă până noaptea târziu” poetul - „nufărul gânditor” - cuprinde în versuri remarcabile, frumusețea colinelor „albastre” ce „se-oglesc în sălbaticul cerului”.

„Acolo unde cântecele curg doar seara / printre aripile lebedelor fericite / Pe șapte viori orașul freamătă a istorie, / Pe șapte coline Aegyssus tresare dintre veacuri, /...” (Acolo).

Poetul Ioan Gheorghiță este un căutător al esențelor, recurgând la simboluri pentru a-și materializa gândurile viguroase care se întind arborescent în spații nevăzute. „aveam cuvinte/ dar cuvintele au făcut aripi / și-au zburat în sintagme, și-n proverbe, și-n zicători / până când au trecut de soare/ până când mi-ai iubit și privirea lungă /cât dragostea de la un pol la celălalt pol” (Aveam...).

Destrămarea timpului este motiv de îngrijorare și întristare. Cine ar putea apăra, opri această tainică destrămare „dacă nu iubirea?”. Erosul este prezentat în tonuri calde, ușor umbrite de efemeritatea clipei, de această trăire cameleonică, „abruptă”... „ca o pasăre pierdută în propriu zbor”. Căutând „miezul adevărului” ajunge la înțelegerea că „toate se reprezintă prin adevăr sau minciună”, acestea fiind la rândul lor „noțiuni oscilatorii”, iar „tânăra privire a diamantului” ar dori să schimbe falsa reflectare a complexității lumii, „cu simple sentimente” pe care „le-aș arunca dincolo de rațional, / le-aș da mai multă culoare.” (Tânăra privire).

Substanța poetică se condensează, purificându-se de formele goale, poetul proiectându-și trăirea în oaze luminoase, acolo unde se lasă ispitit de noile izvoare ale inspirației.

Lirismul subtil, filtrat printr-un „ochi transcendent”, ne prezintă un poet stăpân pe mijloacele stilistice, deschizându-și astfel calea spre adevărata personalitate poetică.

„Ca un sunet de buciom aș striga / dar glasul mi-e alb / și nu pot să-l aud, / dar ochii mi-s înalți / până la cer / și nu pot să-i ating, /și nu pot să le plâng eu menirea” (Ca sunetul de buciom aș striga).

Cuvintele au o curgere molatică, revărsându-se în albia alchimică, cu infinite reprezentări în conștiința estetică. Aplecat „peste umărul înserării”, contemplă, fără a aluneca în apele tulburi ale disperării... cum „drumul vieții trece prin mine”, căutând pretutindeni „trupul adevărat al apei/ căci din materie s-a născut / și a luat forma gândirii / precum tu ți-ai ondula / cu propriile mâini / lutul dulce al sufletului și viață i-ai dat, / slovă de piatră, slovă de bazalt, / chipul tău luminos, / haina ta luminoasă...” (Drumul vieții trece prin mine).

Libertatea interioară a poetului Ioan Gheorghiță nu se lasă subjugată de tumultul trăirilor, acesta așezând o stavilă între limbaj și emoție. Fascinat de ancestral, poetul năzuiește să găsească (într-un târziu) sursa originală a spiritului.

Spontaneitatea, imaginația creatoare scot în evidență semnificații distincte ce-și pun pecetea asupra expresiei poetice. Fraza poetică este cea care conferă cuvintelor adevărata valoare estetică, în exercițiul creației. „Iăstărind de iubire”, „focul cu același surâs de copil”, „glasul de argint ca un drum spre neuitare”, „cerul ghemuit într-o floare enormă”: „inima își face cuib / pentru altă zi și mereu aceeași”; „mi-a rupt respirația în mai multe segmente” etc.

(continuare în pag. 27)

Poetul caută moduri și teme variate de expresie, lărgindu-și astfel aria de reprezentări asupra realității. Instrumentele stilistice, limbajul poetic se axează pe puterea de sugestie a metaforei. Încercător în energiile creatoare, se orientează spre explorarea metaforică a revelației lumii interioare. În inepuizabilul flux oniric al dragostei, „focul” din sufletul poetului pare să ardă la nesfârșit...

Versurile ce urmează, desfășurându-se în apa cristalină a ideilor – idei concentrate în raze blânde – aduc farmecul și înfiorarea din adâncul trăirilor. „*focul răbdării, dorinței / cu brațe sculptate-n oțel, / crescute ca ramurile de măsline, / focul cu-aceiași surâs de copil, / cu-aceiași plânset plutind în eter, / focul acela ești tu, / poate chiar eu, / ca două necunoscute, / una înlăuntrul alteia / ca două iubiri isoscele...*” (**Soare de mai**).

Reîntorcându-se în trecut, la rădăcini, „o, *Do-broge, pământ din care / renaște eterna cetate Tomis...*” poetul descoperă frumusețea locurilor unde s-a născut. „*Copacii aceștia sunt toți / voievozi frumoși și chiar cinici, / simt caii din neam de-ostrogoți, / vișătorii ce vin din „Hercinici”*” (**Odă Dobrogei**).

Copilăria nu s-a pierdut, a rămas închisă în străfundurile ființei sale ca un izvor de lumină, un far ce-l poate apăra de tenebre.

Poeziile poartă cu sine zbuciumul tacit al poetului **Ioan Gheorghiță**, poet care acceptă cu oarecare seninătate cele două fațete ale existenței: viața și moartea, completându-se reciproc, perpetuum, ca o veșnică încheietură între spirit și lut.

Ecolul trăirilor se revărsă peste albia existențială, uneori exaltate, alteori liniștite și limpezi, dar mereu însoțite de conștiința estetică a poetului.

Lirica erotică este prezentă în versuri rafinate, subtile, de mare delicatețe - întrezărind în aura lor, sufletu-i ceremonios care se confesează cu sfială, ca în fața unei icoane. Meditațiile existențialiste încearcă să descifreze semnificațiile axiologice ale devenirii. Aflat în mijlocul tuturor lucrurilor, la distanță egală între „a fi și a nu fi”, poetul se contemplă pe sine ca pe o enigmă, un fragment înstrăinat de „sursă” și aflat într-o continuă destrămare. Duiosă explozii de puritate, limbaj muzical și o exprimare elegantă a emoției se desprind din versurile ce urmează: „*De ce te temi? / că muzica îți umblă prin păr / silabisind ca o harpă în noapte / știute, nevrute sau neînțelese? / de ce te temi / precum ai spus prima șoaptă / prin întâiul sărut / ca o-nțâmplare sculptată în soare, / că sunetul s-a făcut pământ / tot mai greu și mai nesfârșit? / de ce te temi pasăre călătoare / cu penele albe, cu privirea întinerită / cu iubirea făcută cuib neștiut / tot trecând cu aripile întinse / printre atâtea ape și stânci, / de ce te temi? / că visul, speranța, clipa / se-aprind și se sting, / că mor și se nasc tot mereu? / de ce te temi?*” (**De ce te temi?**).

Prin nedefinitele culori matinale, poetul își deschide sufletul – regăsindu-se ca făcând „*parte din același întreg numit univers*”, înaintând printr-un labirint al formelor în căutarea unei himere... „*ești o parte din mine, / te-arunc lipsit de remușcări / într-o lume a esențelor / în care forma ești tu / iar continutul*

sunt eu, / vezi, eu sunt mai multe esențe / paralele, / impalpabile dorințe, / nevăzutele mistere, / acest adevăr te-nfioară, / acest adevăr oscilează mai mult decât trebuia” (**Te am în palmă**).

„*trecutul meu – gene pleșuve*”.

Trecutul este globul de cristal în care sunt închise toate visele frumoase, tot ce viața a scos în cale: fericirea, tristețea, dragostea, despărțirea, natura cu adâncurile-i nedeslușite, toate învăluite într-un aer cucernic de înaltă și fecundă neliniște, nostalgie... amintirea fiind cea care tămăduiește și „*un izvor care-mi cântă mereu*”.

Revenind la sentimentul care te face uneori mai bun și mai încrezător – iubirea - poetul Ioan Gheorghiță mărturisește că e destul de riscant să te avâți într-o astfel de scriere: „*deși scrisul acesta bizar despre dragoste / e mai feroce decât colții de lup*”.

Zilele, anotimpurile se succed cu regularitate și cu indiferență, dar „viața” își urmează drumul prestabilit, calendaristic și se învârtă dramatic ca „ruleta rusească”, oricând putând nimeri „ținta” cu visele-i nebunești...vise ce pot fi spulberate într-o fulgerare de secundă.

Nimic mai dureros decât această incertitudine, acest joc perpetuu între „a fi și a nu fi”.

„*viața e un joc al dracului de straniu, / o anecdotă despre tine însuși / care începe cu dorința de a pregăti un final / deosebit sau aproape decent, / un desfășurător de imagini trăite de mii de ori dar uitate / și care ne biciuie gândul cu-aceiași întrebare: ce urmează? / Viața e un joc al dracului de straniu!*” (**Viața e un joc...**).

Dincolo de cuvinte și tăceri, gânduri învolburate... poetul caută un liman pentru a se salva de adâncul întunecat al neputinței.

Urmând firul de lumină... speră să descopere adevăratul sens al lucrurilor, adevărata esență a Sinelui.

În remarcabilul poem care urmează este concentrată și esențializată (cu ajutorul metaforelor revelatorii), întreaga sensibilitate a trăirilor, întregul spectacol existențial.

„*din pământ ies sentimentele, / înfloresc, / strigă precum pietrele / sau tac precum apele, / uneori mor până te întrebi de ce, / mai cad merele ionatan, / ca frunzele pe asfalt, / ca roua pe gleznele dimineții, / din pământ ies sentimentele / și urcă spre cer, / se fac păsări, se fac lăute / se fac izvoare și păduri, / se fac sentimente / întâi mai crude, / apoi din ce în ce mai coapte / până când te întrebi de ce, / până când te întrebi de ce...*” (**Din pământ ies sentimentele**).

Andra Elena CIOBOTARU

Odissea din noi

Mă confesez ție, jurnalule,

- Ai simțit vreodată că timpul vine ca o săgeată din depărtări neștiute și atunci, când îți atinge sufletul îți vibrează în locul atins de el, idei care crezi că te pot distruge? Vrei să țipi, să zbori, să dansezi, să te eliberezi... și în final scrii. E tot ce te poate ajuta, e tot ce mă poate ajuta.

- Imprimă-ți ecoul în paginile mele, valsează cu stiloul și gădilă-mi filele, bucură-mă cu explozia de culori a gândurilor tale.

- Simt că există un om, un geniu care mă inspiră și mă învâluie în puterea creației sale: Ion Luca Caragiale. Se pot spune atâtea depre el. În „Istoria literaturii române moderne”, în capitolul dedicat „Junimii”, Tudor Vianu sublinia că „printr-un neașteptat dar al soartei, în timp ce literatura română câștigă în Eminescu expresia ei cea mai înaltă, proza narativă și teatrul ating același nivel în Ion Luca Caragiale, aceeași perfecțiune a conștiinței artistice, același cult al cuvântului românesc pe care îl înzestrează cu noi și mari puteri expresive”. Caragiale este cel mai mare creator de viață din întreaga noastră literatură, făurind o „adevărată comedie umană”.

- Dar de ce vorbele marelui dramaturg ți-au fost cusute în suflet?

- Noi vorbim zilnic, dar tot ce spunem unde rămâne? Își mai amintește cineva peste ani cine ai fost? Caragiale a reușit să învingă timpul, el nu a scris ca alți prozatori care au dorit să nu lase timpul să moară, ci el nu a vrut să-l lase să trăiască. Oricâte veacuri trec, noi încă șoptim la unison cu actorii de pe scenă celebrele replici din „O scrisoare pierdută” și încă ne simțim impresionați de aerul încărcat al secolului XX din „Five o'clock”. Totul are un început, chiar și tulburările imaginației mele! Cred că mai întâi eu trebuie să înțeleg ce înseamnă de fapt să scrii și apoi voi putea aprecia adevărata valoare a lui Caragiale.

- Lasă-te purtată de simfonia literelor și ascultă-le glasul suav, povestea pe care mereu ți-au dorit să o împărtășească lumii.

- Din adâncul ființei mele mai răzbate un singur gând, un singur titlu: *Îngeri de cuvinte*.

Alb... totul este alb. Mă înfășor în toate luminile și în mirosul de gheață ce mă mângâie. Măinile mele dansează prin nisipul rece și îmi ating capul spre cer doar ca să simt micile cristale ce coboară de pe catapeteasma lumii. În jurul meu sunt brodate, din cea mai fină mătase, aripi. Stau și contemplu cum Dumnezeu îmi trimite o clipa de paradis prin îngerul zămislit de fantezia mea.

Eu cred că lumea nu e aceea pe care o vezi, e aceea pe care ți-o închipuiești. Și acum mă gândesc: oare și ele, cuvintele, se înalță la ceruri? Dar dacă îngerii sunt mesagerii lor spre divinitate? O punte de legătură între cer și pământ. Aripile fiind coloana care susține lumea să nu se prăbușească și să se stingă pentru totdeauna. Un capăt se sprijină în inima Pământului, iar celălalt se înalță și se pierde în nesfârșitul Univers. Sau poate cuvintele sunt doar micile diamante ce încrustează roba ființelor Domnului.

Tot ce știu e că fără literele asamblate ca într-un puzzle pe buzele noastre am fi doar niște păpuși de pânză ce ar dansa pe acordurile timpului. Acel maestru de ceremonii care ne aduce mereu acolo unde se cuvine să

fim. Maica Teresa afirma: „Cuvintele frumoase pot fi scurte și ușor de rostit, dar ecoul lor este fără de sfârșit”. Vorbele zboară la ceruri fără a se propti undeva, fiind trimise de dulcele glas al îngerilor. Dar înainte ca ele să se înalțe, noi, oamenii, trebuie să avem grijă să le făurim, să le șlefuiim și să închidem în ele sufletele noastre.

Tot ceea ce facem în viață și modul în care o facem atestă dacă am trăit sau doar am supraviețuit. Sau așa cum afirma Constantin Brâncuși: „Ceea ce legi tu aici pe pământ - se leagă și în ceruri”. Iar felul meu de a arăta că nu am fost doar un pion pe o tablă de șah e prin a-mi așterne gândurile pe hârtie pentru că litera scrisă dăinuie, cuvântul rostit zboară irevocabil. Dar orice artist își trage seva dintr-un obiect, anotimp sau astru. Fantezia cu care este înzestrat este un dar demonic. Ea deschide continuu o prăpastie între ceea ce suntem și ceea ce am vrea să fim, între ceea ce avem și ceea ce dorim. Iar imaginația mea răsare atunci când...

Scriu, cu mâinile împletite în hora închinăciunii și a bucuriei, în fiecare zi când soarele apune până ce acesta urcă pe cer desculț lăsând în urma pașilor săi candoare și raze de cașmir. Mă învelesc cu aerul lumii de fiecare dată când compun și mă las toropită de întunericul ce este un altfel de lumină care așteaptă, în tăcere, să i se descopere strălucirea. În căutarea sinelui pornesc în fiecare noapte ca o pasăre spre depărtări neștiute, stau față în față cu mine.

Lumea mea începe când o pensulă returnează cerul întunecându-l. Soarele de un roșu pal se contopește cu pământul. Luna ca o floare de măr își face încet simțită prezența.

E amurg... pur și simplu amurg. Singurul moment al zilei în care putem contempla și soarele și luna, în care sentimentele ne copleșesc după regretul zilei trecute. Amurgul reprezintă un sfârșit și totodată un nou început.

Aș putea sta zile întregi să privesc acest peisaj diafan. În care razele soarelui mult prea slăbite sunt înlocuite de reflecțiile halucinante ale lunii în apă. În care stelele apar una câte una timid făcând cerul să strălucească precum un diamant. Negurile se lasă perdându-și zările. Când teluricul e strălucit de lună eu stau și îmi aștern pe hârtie gândurile, ore întregi până când...

Cerul spiralei înaintează în timp, iar noi, oamenii, rămânem supuși scurgerii sale ireversibile. Primele raze mă fac să revin la realitate. Soarele se înalță printre valurile de nori, întâi fad, cu un pic de roșu, apoi din ce în ce mai strălucitor. Când este pe la jumătatea norilor, deja debordează de vitalitate sau de mânie, nu știu exact. Păsările îmi dau ideea de zbor și simt că idealul omului rămâne în măsura lui. Stelele adunate în mine se risipesc în zare. Orizontul se topește într-un vuiet lin. Călătoriile mele spre singurătate se încheie aici.

Și produsul imaginației mele este ficțiunea, înlocuirea temporală a vieții. Revenirea la realitate mă sărăcește întotdeauna brutal: înțeleg atunci că sunt mai puțin decât ceea ce visez să fiu.

(continuare în pag. 29)

Confucius a atins cu pana scrisului său o idee esențială pentru această lume „cuvintele - vocea inimii”. Sentimentele de multe ori ne copleșec, iar noi am primit darul cuvintelor pentru a putea să ne eliberăm de povara lor. Însa niciodată nu o să fie de ajuns, ne păcălim spunând că am reușit să înglobăm într-o scriere tot ceea ce gândim, visăm, vrem, credem, dar defapt nici eternitatea nu ne-ar ajunge să ne transpunem lumii. Dar dacă nu vom putea atinge niciodată absolutul asta înseamnă să nu ne mai întindem spre el?

Dar cred că nu putem crea nimic până când nu înțelegem ce este de fapt cuvântul. Pentru mine este o ființă vie care crește în pagină prin sens, culoare și emoție. Prin cuvânt asimilăm întreg mecanismul universal. Când scrijelesc pe foi, leg vorbele, acestea devenind pe rând sintagme, propoziții și odată puse în mozaicul vieții, ia naștere cartea. Ea este pâine înmuiată în lacrimile-mir, ce trece prin timp ca un călător ostenit privindu-te cu ochi de întuneric și sete de apă, jumătate umbră, jumătate zeu, redevenind de fiecare dată o nouă formă de viață.

Din copilul ce este el însuși un nou Univers în acest infinit de stele, preîntâmpinăm adolescența care devine un tren ce circulă deasupra șinelor și este pericolul de a părăsi linia la o mică lipsă de atenție a mecanicului. În aceste momente avem nevoie de atingerea diafană a cărților. Avem nevoie să fim înlănțuiți în lumea lor. Fiecare își spune povestea care aduce sufletului nostru petale aurii de pe divanul vieții. Proza ne evidențiază psihologia unui neam, fiind o asociere omogenă de elemente sacre și profane prin care palpită până la noi sentimente ca speranța, iubirea, hotărârea de a merge până la capăt în lupta cu răul. Poeziile lirice ne mângâie sufletul, și mă fac să înțeleg că există culori în mine neinventate încă. Cartea ne învăluie cu aerul lumii și ne ajută să zburăm spre absolut, iar sfatul meu este: „Hai, deschide cartea ta de vise și pune semnul la hotarul dintre viață și poveste...”.

Literatura este refugiul meu, pentru alții este pictura sau dansul. Dar știu că doar literatura dispune de tehnica și forța de a disloca acest delicat elixir al vieții, adevărul ascuns în minciuna umană. Și știu că de fiecare dată când scriu „sfârșit” la una dintre creațiile mele, acesta este înălțată la cer de îngerul meu păzitor. La jumătatea drumului el deja și-a făurit rochia albă în care a cusut cu migală fiecare literă rostită și scrisă de mine. Ca în final să ajungă totul în paradis ca o mulțumire pentru tot ceea ce există pe Pământ. Dacă eu zâmbesc dimineața pentru că m-am trezit din nou și pot vedea și admira tot ce mă înconjoară, așa și Dumnezeu așteaptă ca noi să-l facem să zâmbească cu ceea ce îi dăruim prin ființa spiritului nostru. Si uneori dăm greș, dar lucrurile cad pentru a se ridica mai sus. Zilnic, Creatorul ne ia câte o particică din suflet și începe să ne brodeze roba cu ele, pentru ca atunci când vom oferi si ultimul zâmbet cerului vom deveni la rândul nostru îngeri de cuvinte. Dacă în încercarea mea de a defini scrisul nu m-am putut opri la un singur cuvânt, la o propoziție, la o frază, la o pagină, oare despre Caragiale vom putea vreodată să spunem că am scris tot și că l-am preaslăvit atât cât trebuia?

-Atunci îl vom elogia întru eternitate si nu îi vom putea contesta niciodată actualitatea!

Lucrare premiată cu "Premiul pentru stil" la Concursul de creație literară "Scriitori de ieri, de azi și de mâine", ediția a IV-a a, categoria de vârstă 15-21 ani, Târgului de Carte "Axis Libri", Galați, 23-27 mai, 2012.

Iuliu-Marius MORARIU

Tristețea

Mă bântui, o, himeră,
De veacuri blestemată,
Ce-ți tot perinzi prin vremuri
Povara neuitată!

Și-mi tulburi somnul dulce
Iar pe plâpându-mi chip,
Mi-așterni poveri caduce
Și finul tău nisip!

Vai! Leșu-ți cadaveric
Să-l lepăd mi-aș dori,
Și chipu-ți calimeric
Goni-l-aș spre pustii!

Să-nfig în locu-i harul
Și pacea în simțiri,
S-aduc în cuget darul
Dulcegei liniștiri.

Legământ

Sorbit-a cu suspinuri glia
Esența vieții lor sublime
Și-a plâns, jelindu-le robia,
Și dorurile lor intime.

Iar cerul, pedepsit-a norii,
Parcimoniaci cu-a lor avere
Să plângă ziua, noaptea, zorii,
A mucenicilor durere.

Și ei, cu lacrimi răcoroase,
Potope pe lume au adus,
Să spele-n șipote mâniașe
Durerea care i-a răpus.

Și, cât de sus lăsat-a Sfântul,
Să curgă-n chip curățitor,
Primit-a-ngrețoșat pământul,
Ofrandă din sângele lor.

Nu-i chip, nici vreme de uitare,
Ne-nghită hăul de-om avea
Ci, sfânta lor reiterare
Le-om oferi-o pururea!

Și-n inimi scrie-le-om virtutea
Cu slove aurii de dor,
Iar când sosi-va senectutea,
Vorbi-vom și copiilor,

De-amarul jalnic, ce lovit-a
În floarea neamului român,
Și, cu cruzime-ndeplinit-a
Tirana-și vreme de stăpân.

Claudia Andreea SMADU

Povestea Dunării

Milenarele clipe numărate de bătrânul fluviu care scaldă meleaguri a zece neamuri adună în ele și povești sângeroase despre orgoliile unor domnitori din istorie și povești obscure despre comori căutate de marinari temerari, dar și povești de dragoste luminoase, sălbatice, care sfidează eternitatea. O astfel de poveste este și cea a Hildei și a lui Andrei, care deși moștenitori ai unei averi impresionante, au ales să-și trăiască povestea de iubire într-un sătuc din Delta Dunării.

Povestea noastră debutează în primii ani ai secolului XX când, din comerțul pe Dunăre se puteau face bani frumoși dacă aveai mintea destul de deschisă și ceva noroc. Așa și-a construit averea tatăl lui Andrei care spera să facă din fiul lui un mare comerciant. Viața însă i-a dat planurile peste cap deoarece, tânărul a întâl-nit-o pe Hilda, o nemțoaică refugiată în Brăila cu părinții ei. Cei doi au știut că vor fi împreună din clipa în care s-au văzut prima dată în port și legătura lor devenea din ce în ce mai strânsă cu cât împărțeau amândoi o pasiune inexplicabilă și devoratoare pentru tot ceea ce înseamnă viața sălbatică cu miros de pește de pe malurile Dunării.

Decizia ca cei doi să părăsească viața tihnită pe care le-o putea oferi averea moștenită de Andrei a fost acceptată într-un târziu de cele două familii.

În sătucul de pescari din Delta Dunării, Andrei și Hilda gustau din plin fiecare clipă a libertății pe care le-o oferea plăcerea câștigării hrănilor zilnice din pescuit și căsuța răcoroasă acoperită cu stuf pe care o cumpăraseră de la descendentii celui mai renumit pescar al zonei moș Anghel. Este de la sine înțeles că plimbările cu barca pe micile canale străjuite de sălcii plângătoare și stuf erau preferate de cei doi îndrăgostiți care se simțeau legați de spiritul Dunării pentru totdeauna.

Nu după mult timp au apărut și cei doi copii ai eroilor noștri, un fel de rod al dragostei lor în oglindă, o fată și un băiat. Părinții au hotărât ca în oglindă să fie și numele lor, astfel fata a primit numele Lorelei iar băiatul Ielerol. Primii ani ai copilării lor au stat sub semnul unei libertăți totale, iar viața lor avea doar ritmicitatea pulsațiilor vieții Dunării. Vara se scaldau în apele bunului fluviu și-și lăsau pielea mângaiată și uneori biciuită de razele unui soare capricios, Dunărean, iar iarna trosneau apele înghețate de zbenguiele copiilor înveșmântați în blănuri imense de nărcă și de vidră.

Zilele treceau tihnite iar timpul parcă nu conta în curgerea lui inexorabilă, dar glasul civilizației nu putea fi ignorat în totalitate, iar vizitele regulate la bunici aveau și menirea să-i disciplineze pe micii năzdrăvani de numai câțiva anișori.

Într-una dintre aceste vizite de câteva săptămâni la bunici, într-o vară parcă mai toridă ca niciodată Dunărea își făcuse de cap așa cum obișnuia din când în când. Copiii, aflați în grija bunicii nu se gândeau că părinții rămași acasă ar fi putut întâmpina vreun pericol în a rezista capriciilor fluviului ieșit din matcă. Însă, în vara aceea blestemată sătucul de pescari unde locuiau Andrei și Hilda, a fost parcă înghițit de ape, iar printre supraviețuitori nu s-au numărat, din păcate și părinții micuților Lorelei și Ielerol.

Satul șters de pe fața pământului parcă nu găzduise niciodată atâta fericire câtă încăpuse în povestea Hildei și a lui Andrei, astfel că cei doi micuți au rămas în grija bunicii condamnați la o viață citadină în care nu se regăseau. Istoria a vrut ca, odată cu venirea comunismului, bunicul să-și piardă toată averea, iar copii să se despartă pentru a-și căuta o viață mai bună departe de malurile blestemate ale fluviului care le răpise părinții. Ielerol a plecat din țară cu gândul să câștige prin forța brațelor și-a minții îndeajuns să poată pune bazele unei existențe multumitoare și astfel să si-o aducă aproape pe Lorelei. Fata a rămas în țară și cu multe sacrificii a absolvit Facultatea de litere, secția Germană în amintirea originii mamei sale, Hilda.

Peste ani Lorelei, a pierdut legătura cu fratele său care probabil nu reușise să-și îndeplinească visul și își pierduse viața în una din țările europene în care plecase la numai 17 ani cu atâta speranță. Tânăra a avut norocul să-și găsească de lucru într-o mare companie de turism.

Pentru că era deosebit de capabilă a fost aleasă să însoțească delegația română în Germania pentru definitivarea unui proiect important.

Ajunsa în Germania a fost nevoită să ia parte în calitate de traducător la o croazieră pe Dunăre chiar dacă amintirile ei legate de acest fluviu îi măcinau sufletul: își pierduse definitiv părinții și poate chiar și fratele pentru totdeauna.

Lungul șir de întâmplări nefericite determinate de apa care izvoră chiar aici în Germania și se vărsa chiar în țara ei natală nu avea să se sfârșească aici. O furtună iscată parcă din senin, l-a făcut pe iscusitul comandant al ambarcațiunii, în care se afla întreaga delegație, să piardă controlul acesteia. Tot el a fost însă și cel care i-a salvat de la moarte pe pasagerii care fuseseră aproape de a fi înghitiți de apele Dunării, printre care se afla și Lorelei. A doua zi după aceasta urâtă experiență, tinerei îi cad ochii pe un articol de ziar în care i se aduceau mulțumiri bravului comandant Ielerol Alexandrescu. Un comandant neamț cu nume românesc și prenume atât de rar cum numai fratele ei avea? Lorelei își spuse că trebuie să-i mulțumească personal că i-a salvat viața.

Norocul sau nenorocul, sau poate chiar bătrânul fluviu, Dunărea, care i-au răpit părinții, i-au readus pe cei doi frați împreună.

Într-adevar, comandantul era chiar fratele eroinei noastre, iar cele două nume în oglindă s-au reunit, despărțite și regăsite, și fără îndoială strâns legate, de un fluviu răzbunător, misterios, fascinant, de viața căruia nu poți să nu-ți legi destinul odată ce viața ta a luat ființă pe malurile sale.

Lucrare premiată cu "Premiul pentru originalitate" la Concursul de creație literară "Scriitori de ieri, de azi și de mâine", ediția a IV-a a, categ. de vârstă 8-14 ani, Târgului de Carte "Axis Libri", Galați, 23-27 mai, 2012.

Nicolae ȚĂRANU

Copii crucificați

imberbi
 supradozați de leșioase candori
 împovărați de îndoieli
 rareori de fericire,
 răvășiți
 stigmatizați de cumplita foame a visului,
 cerșind sub obrocul lunii turbată
 de sărutările vârcolacilor,
 dansând sfidători în flăcări neadormite
 înfruptându-se veșnic nesătui
 din ambră și din lintorii,
 rătăcitori și damnați
 prin veacurile cuminți ale omenirii,
 căutând ceea ce nu poate fi găsit vreodată,
 nici pierdut – numai dăruit,
 trec neschimbați și naivi
 pe sub streșinile câinoase ale secolelor
 - uitați în nemurire -
 copii crucificați de ignoranță: poeții...

Erotică

Prin iarbă lenevesc fecioare seduse
 de neliniștea crudă a soarelui -
 în văzduh, prin aerul înspumat,
 caii dansează nechezând...

Cântec de amiază

Trece lebăda cântând
 reflectându-și făptura
 pe fundul însângerat al apei
 cu nuferi înlăcrimați.

Dans erotic

Strecurată de ape
 lumina se risipește
 ademenind caii năuciți
 de glasul miraculos al ierbii
 în care fecioarele se pierd suspinând.

La Pontul Euxin

Ascult zborul întârziat al găștelor sălbatice,
 frustrat noaptea de răsuflarea Australului...
 plutesc prin văzduh tulbure,
 deasupra colinelor, peste murmurul bălților lacustre
 și vuietul mării înspumate,
 în scâncete de corăbii
 și fâșâit de junghere...
 Rătăcesc în regatul dumnezeiesc al Deltei,
 pe lângă focuri cu mirosuri sfinte, peste dealuri ruginii

și atras de-o mirifică chemare, pătrund în mare
 vrăjit de sunetul tulburător al scoicilor
 și de meduzele sfâșietor de transparente...
 Urmăresc dansul călușilor și fabuloasa faună
 prin care vietăți miraculoase și cochilii de melci
 se leagănă netulburate...
 Plutesc pe lângă epave de corăbii și cufere
 tainice
 prin câmpuri de nisip
 unde peștii exotici în căduri,
 vin din întuneric către întuneric...
 Îngân cântecul tânguitor al sirenelor
 și asemenea păsărilor agonizând după furtună,
 mă risipesc pe țărnul devorat de termite
 incandescente...

Testament

Fiule,
 fără ochelari nu o să fii niciodată poet
 chiar dacă ești urât, nesuferit, antipatic,
 incult și antitalent...
 niciodată,
 nu iubi femei care și-au aninat pe la subțiori
 și pe la toate încheieturile,
 șiraguri de poeme...
 nu te agita
 nu dispera
 așteaptă să apară în cârciumă: bețivarii,
 potlogarii, creatorii de minciuni și de vise
 nevisate,
 nu aceia care-și doresc poezia ca pe-o plapumă
 ori cei care te înjură de mamă pentru a te
 convinge că au talent,
 nici aceia care se bat cu prietenii
 pentru o felie de pâine uscată și mucegăită,
 pe care și-au scrijelit versurile...
 fiule
 vei fi laudat de timpul
 pe care nici maica ta nu-l știe prooroci, ea doar
 îndură
 sărutările libidinoase și îmbrățișările bărbatului
 ce a înlănțuit-o ancestral...
 fiule,
 nu ascunde glasul pierduților în neant...
 nu fiule,
 nu asculta
 nu da crezare, așteaptă să treacă
 - poate peste o clipă sau o veșnicie -
 pe la poarta ta
 așteaptă îți spun, nu te grăbi,
 așteaptă să treacă
 fetișcana cu ochi șerpești,
 în părul căreia zac pietrificate
 florile dăruite mamei sale
 de un poet necunoscut...

Vlad ANDREI

Alegorie

Merge înainte, tot înainte
Cu sângele-i din ochii și roind
Ereticul preot nebun,
excomunicat,
de rude pierdut
și de sat uitat.

Sutana-i pe umeri ca udă atârână,
El evaporată preferă a simți apa,
Dar carnea lui topită
frige
și-apoi, căldura-ncet
pe oase-o prelinge.

Iar din el doar pielea rămâne -
Adunătură de celule false
Goliciune ce-i acoperă
p-afară,
dar-nlăuntru-i cel ce-a fost
de mult trebuit-a să moară.

Odă Sinelui

Toate-mi sunt indiferente
Și mă lasă toate rece -
A nu crede ori a crede -
Lumea asta tot va trece.

De-aș asculta ce mi se spune,
Socotind că tot ei știu,
Și la inimă le-aș pune
N-ar trebui, de fel, să fiu.

Tu, de le-accepti ale lor vorbe
Despre oameni, despre zei,
Vei rămâne doar la forme
Și curând vei fi ca ei;

Nu te-ncrede, Sine, în nimic,
Să cauți nu înceta -
Mort vei fi curând, îți zic,
Și-atunci nimic nu va conta.

Coloana lui Zamolxe

La al lui Zamolxe pom prea sfânt
Bătut de ape și cuprins de foc,
Unde și cerul se scurge-n pământ
Și cei exilați acasă se-ntorc;

Acolo, eu, de vânt încercat și de dureri,
Umblat printre popoare de mine străine
Să mă reîntorc la singurele averi
Ce merită în viață să le cauți bine.

La umbra lui, această sacră vietate
Ce-nțelepciunea veacurilor venele-i scaldă
Mă va ierta de rătăcirii și de păcate
Și mă va îmbăta cu recea-i apă caldă.

să-l ierte, să nu ia în seamă nesăbuița sa. Va ajunge în tabără când va putea, a doua zi, poate. Nu-i mai trebuia nimic. De l-ar ierta voievodul pentru lăcomia sa.

După ce se rugă, răsuflă mai liniștit. Simți, încet-încet, cum îi revin puterile în trup și picioare. Se uită în sus. Văzu vârful golaș al unui munte înalt, încă luminat de soare. Cu multă trudă urcă spre vârful aceluși munte. Ajuns în vârf, dădu ocol privirilor pentru a se dumiri unde se află. Totul părea un pământ străin, necunoscut. Când și ultimele speranțe îl părăsiră, văzu, ca o tresărire, în depărtare, o vale și o poiană cunoscute. Era tocmai poiana unde îl aștepta voievodul. Chiar și soarele mai avea ceva până să apună de tot.

Răsări în el nădejdea că încă nu e totul pierdut. Încă mai avea timp să alerge spre locul de sosire. Trebuia să alegre cât poate de tare. Porni ca vulturul la vale. Nu mai simțea nici oboseala, nici sufocarea. Ceața caldă îi aburea memoria. Picioarele, doar picioarele, singurele, îl mai duceau pe șleauri de munte spre poiana din zare.

Voievodul se afla în poiană, în mijlocul oștenilor săi. Încă îl mai aștepta pe oșteanul pornit să-și înconjoare moșia. Slabă nădejde, însă, să-l mai vadă sosind. Soarele apunea în curând.

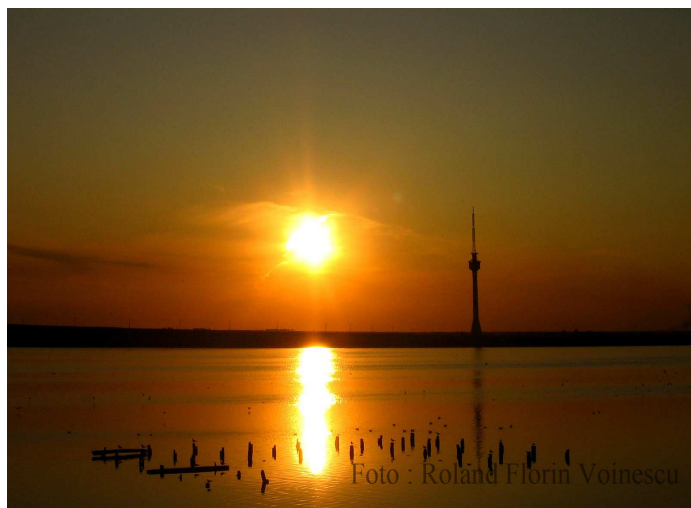
Dar, chiar atunci, când razele soarelui încă mai răzbăteau prin cetina brazilor, iată, pe plaiul dinspre pădure sosește, împleticindu-se, un oștean, vizibil sufocat de trudă. Ajuns în dreptul voievodului, oșteanul se poticni și căzu cu fața în țărână. Își dăduse sufletul!

Întreaga curte a voievodului fusese consternată de această întâmplare. Nu le venea a crede. Era un prilej de jale, voinicul era îndrăgît de toți, îl știau cât de destoinic era. Oare de ce și-a dat sufletul pentru o moșie întinsă?

I-au făcut un mormânt, acolo, la marginea poienii. I-au împodobit mormântul cu cetini multe. În vârf i-au pus o cruce de lemn, după datină creștinească.

Ridicând glasul, voievodul rosti:

- Iată cum sfârșesc cei care nu știu să se oprească la timp din alergarea după avuție și după fala deșartă a lumii!

PREMIILE Festivalului Internațional de Creație Literară "Titel Constantinescu" Râmnicu Sărat, 2012

Asociația "RENAȘTEREA RÂMNICEANĂ" și Editura RAFET au desemnat câștigătorii celei de-a cincea ediții a Festivalului Internațional de Creație Literară "TITEL CONSTANTINESCU"

În acest an, numărul celor înscriși a fost cu 101% mai mare decât anul trecut, însumând 529 de creații literare, dintre care 31 au fost nominalizate la marile premii.

Premiile care s-au acordat:

Marele Premiu „Titel Constantinescu” - cu publicarea volumului de teatru: "O jumătate de moarte" - de **D.R. Popescu**

Marele Premiu „Titel Constantinescu” - cu publicarea volumului de proză: "În ostrov la Marea Albă" - de **Emil Lungeanu**

Premiul „Victor Frunză” - cu publicarea volumului de proză: "Cu traista de basme prin lume" - de **Tudor Cicu**

Premiul „Octavian Moșescu” - cu publicarea volumului de versuri: "Ecoul tăcerii - Epifanii stelare" - de **Nicoleta Milea**

Premiul „Alexandru Sihleanu” - cu publicarea volumului de proză: "El Descondocido" - de **Marin Trașcă** (Spania)

Premiul „C.C. Datculescu” - cu publicarea volumului de versuri: "Luna și Lumina" - de **Oliver Roland** (Germania), traducător Mircea M. Pop

Premiul „Florica Cristoforeanu” - cu publicarea volumului de versuri: "Cele mai frumoase poezii" - de **Emile Verhaeren** (Belgia), traducător Ion Roșioru

Premiul „Dumitru Pricop” - cu publicarea volumului de critică: "Anamneze necesare" - de **Mircea Dinutz**

Premiul „Mircea Micu” - cu publicarea volumului de proză: "A unsprezecea poruncă" - de **Florentina Loredana Dalian**

Premiul „Șlam Râmnic” - cu publicarea volumului de eseuri: "Aggregator" - de **Mircea V. Homescu**

Premiul „Fănuș Neagu” - cu publicarea volumului de eseuri: "Hărțuirea morală" - de **Marie-France Hiri-goyen** (Franța), traducător Florica Ionea.

Premiul Special al editurii Rafet (cu publicare în antologie): **Petre Rău, Eduard Leahu, Popescu Mariusz, Any Drăgoianu, Gruia Lucian, Ela David, Teo Cabel, Constantin Oprică, Ștefan Lucian Mureșanu, Jianu Liviu-Florin, Maria Pilchin (Chișinău), Ion Drăgoian, Otilia Duma, Francisc Pal (Canada), Sorin Șirineasa, Kab-bout Mariana, Andrei Velea, Liviu Ioan Mureșan, Popescu George Adrian, Mihai Posada.**

Juriul care a acordat aceste premii a fost alcătuit din: Horia Zilieru președinte, Adrian Botez și Constantin Marafet membri. Evenimentele legate de festivitatea de premiere, înmânarea diplomelor, a cărților publicate în volum și a "Antologiei Festivalului" s-au desfășurat în data de 18 august 2012, orele 11.00, la Casa de Cultură "Florica Cristoforeanu" din Râmnicu Sărat.

Printre invitații de vază prezenți la festivitatea de premiere s-au numărat cunoscuții scriitori **D.R. Popescu, Emil Lungeanu, Horia Zilieru, Cornelia Savu** și **Dan Mircea Cipariu**. În publicul care a umplut sala până la refuz au mai fost prezenți și poetul **Ion Roșioru**, scriitorii **Petre Rău** și **Gheorghe Dobre**, criticul **Mircea Dinutz**, profesorul **Traian Cristea**, cantautorul **Dan Manciulea**, scriitoarea **Elena Radu**, **Marga Labiș**, sora marelui poet **Nicolae Labiș** (care a ținut și o prelegere frumoasă), apoi profesoara **Maria Mânzală** și, desigur, organizatorul concursului, cunoscuta și binevoitoarea gazdă, directorul editurii Rafet, scriitorul **C-tin Marafet**.

În timpul festivității de premiere (la microfon: C-tin Marafet)

D.R. Popescu și Marga Labiș

Premiile Concursului Național de Poezie, Proză, Eseu, Teatru, Epigramă, Reportaj și Pictură „DOR de DOR” – Ipotești, 2012

Revista literară „Dor de dor” împreună cu Asociația pentru Dezvoltarea și Promovarea Spiritului Rural „Dor Mărunt”, în colaborarea cu Consiliul Județean Botoșani, Memorialul „Mihai Eminescu” - Ipotești, a acordat concurenților din acest an, la Concursul Național de Poezie, Proză, Eseu, Epigramă, Pictură și Fotografie Artistică „Dor de Dor” următoarele premii:

Secțiunea: Poezie

1. *Premiul de Exelență* pentru readucerea la lumină a genurilor poeziei clasice românești: Oda, Glosa, Parodia, Satira: **Mihai Dorel Gaftoneanu** (Botoșani).
2. *Premiul de Exelență* pentru originalitatea poeziei clasice românești, d-lui ambasador **Petre Gigea-Gorun** (Dolj)
3. *Premiul de Exelență* pentru poezia patriotică românească, **Mircea Dorin Istrate** - Tg. Mureș

MARELE PREMIU, ACORDAT DE REVISTA „DOR de DOR” - **Petre Rău** (Galați), pentru autenticitatea poeziei clasice românești.

Premii:

Premiul I. **Georgeta Oana - Muscă** (Galați), pentru acuratețea poeziei, **Victor Burde** (Bistrița-Năsăud), pentru acuratețea versurilor dedicate satului românesc

Premiul II. **Mariana Adăscăliței** (Dorohoi -jud. Botoșani), pentru acuratețea versurilor dedicate satului.

Premiul III. **Aura Istrate** (Galați), pentru acuratețea poeziei.

Mențiuni (pentru mesajul poeziei):

Mențiune I. **Delia Feraru** (Argeș)

Mențiune II. **Zincă Marius Iulian** (Argeș)

Mențiune III. **Iuliu Marius Morariu** (Cluj-Napoca).

Poezie pentru copii:

Premiul I. **Geo Galetaru** (Dudeștii-Noi, jud. Timiș)

Premiul II. **Petronela Vali-Slavu** (Aninoasa, jud. Hunedoara)

Secțiunea: Proză

Marele premiu: **Emilia Tuțuianu-Dospinescu** (Roman, jud. Neamț)

Premii:

Premiul I. **Mihai Tudor** (Prahova)

Premiul II. **Aurelia Corbeanu** (Curtea de Argeș)

Premiul III. **Emil Bucureșteanu** (Piatra-Neamț)

Mențiuni:

Mențiune I. **Ana Hâncu** (Prahova), **Lăcrimioara Andrei** (Suceava)

Mențiune II. **Monica Trif** (Câmpia Turzii, Cluj)

Mențiune III. **Anghel Carmen-Bernadeta** (Piatra Neamț)

Secțiunea: Eseu

Premiul I. **Petre Rău** (Galați)

Premiul I. **Costel Neacșu** (Sărmașu Mare, jud. Mureș)

Premiul III. **Niculina Berheci** (Călărași)

Secțiunea: Teatru

Premii:

Premiul I. **Carmen Dominte** (București)

Premiul II. **Elena Chesov** (Chișinău, Rep. Moldova)

Premiul III. **Maricica Hagianu Viorica** (Călărași)

Mențiuni:

Mențiune I. **Elena Hagi Neacșu** (Rm. Vâlcea)

Mențiune II. **Alexandra Daniela Friicosu** (Călărași)

Mențiune III. **Olariu Elena** (Răducăneni, jud. Iași)

Secțiunea: Epigramă

Premii:

Premiul I. **Vasile Larco** (Iași)

Premiul II. **Venera Stoicescu** (Frâsinet, jud. Călărași), **Ion Todirașcu** (Costești, jud. Vaslui)

Premiul III. **Petru Ioan Gârda** (Cluj-Napoca), **Costel Cristea** (București)

Mențiuni:

Mențiune I. **Cătălina Orsivski** (Vama, jud. Suceava)

Mențiune II. **Eugen Ilișiu** (Deva, jud. Hunedoara)

Mențiune III. **George Bădărașu** (Iași)

Secțiunea: Reportaj

Premiul I. **Dușan Monica** (Ribita, jud. Hunedoara)

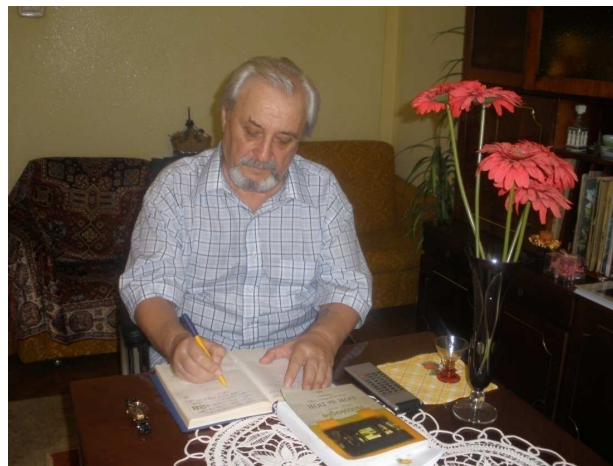
Secțiunea: Pictură

Premiul I. **Steluța Nistorescu** (București), **Gheorghe Mizgan** (Bistrița-Năsăud)

Premiul II. **Virginia Brănescu** (Bistrița-Năsăud)

Premiul III. **Nichita Bumbu** (Bistrița-Năsăud)

Festivitatea de premiere a avut loc pe data de 16 August, orele 13, în cadrul Memorialului „MIHAI EMINESCU” de la Ipotești, în sala „Laurențiu Ulici” a Bibliotecii „Mihai Eminescu”.

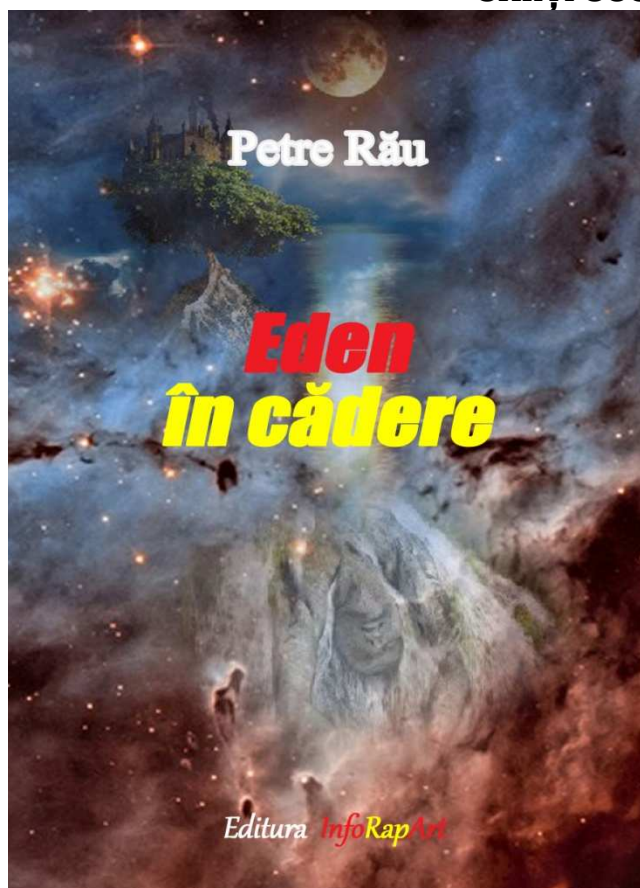

Organizatorul principal al concursului: scriitorul **Marin Toma**

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

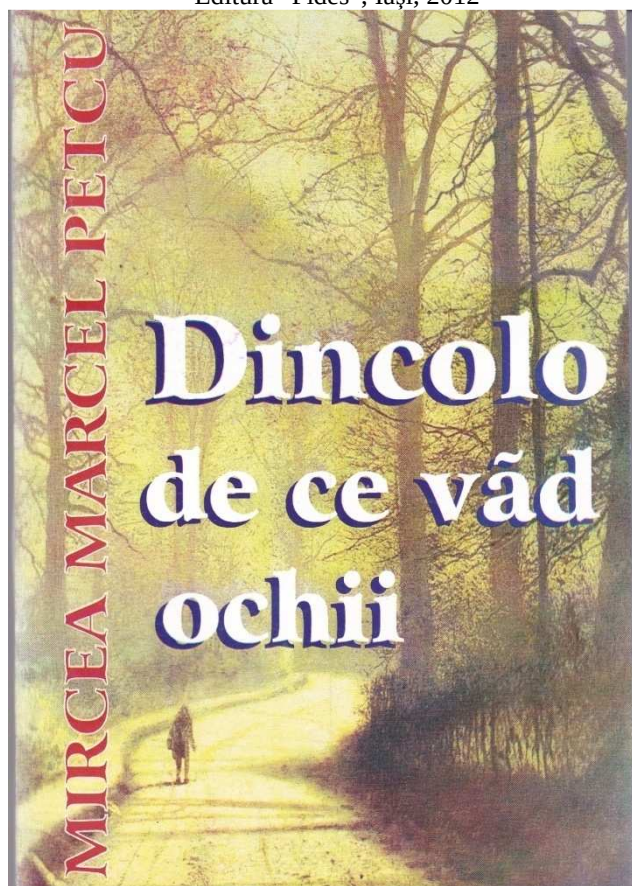
Petre Rău – Eden în cădere
Editura "InfoRapArt", Galați, 2012

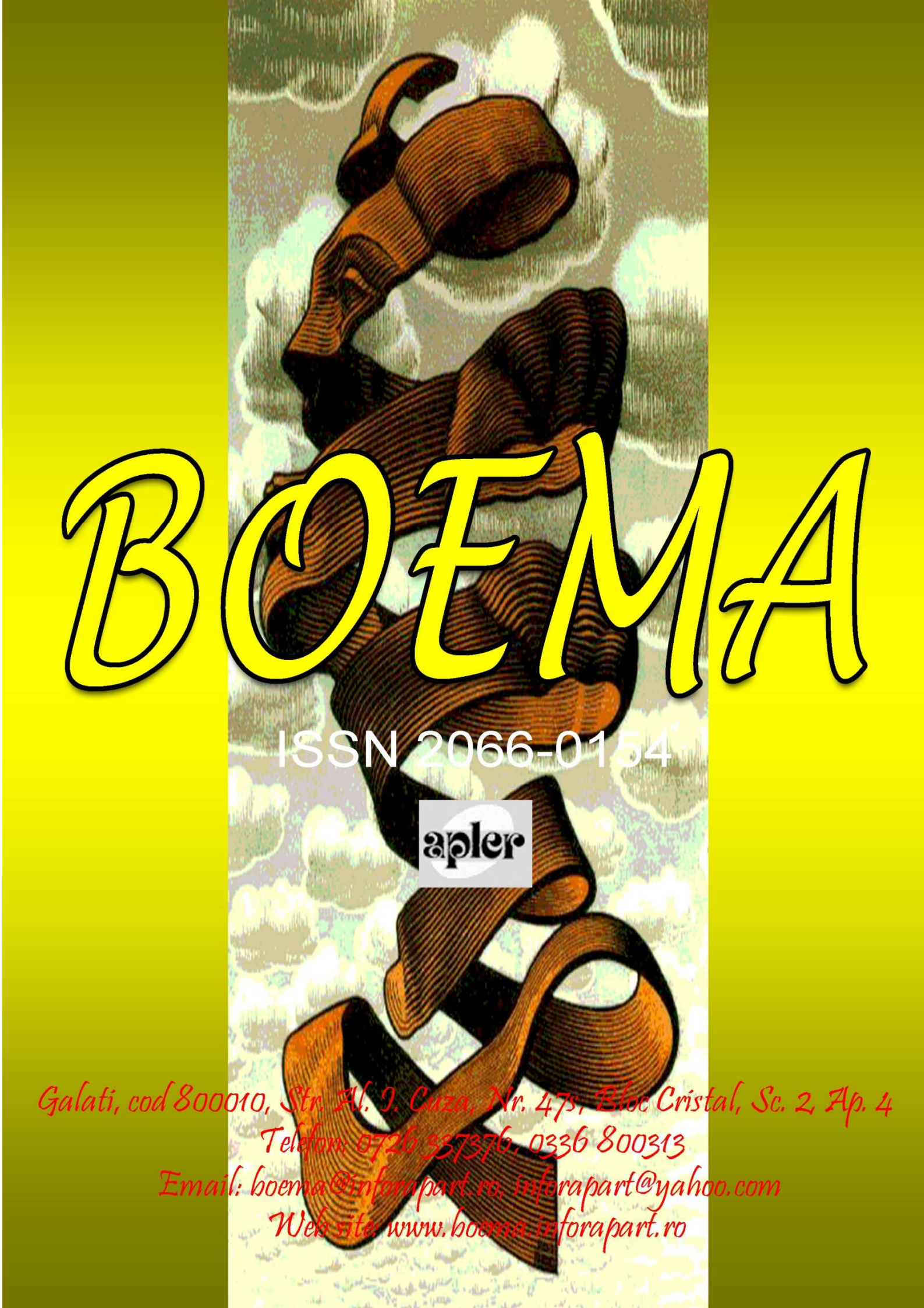
Ionuț Caragea – Patria la care mă întorc
Editura "Fides", Iași, 2012

Alensis De Nobilis – Perfuzii cu lacrimi
Editura Opera, 2012

Mircea Marcel Petcu – Dincolo de ce văd ochii
Ed. Karograf, Tulcea, 2012

BOEMA

ISSN 2066-0154

apler

Galati, cod 800010, Str. Al. I. Cuza, Nr. 475, Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4

Telefon: 0726 337376, 0336 800313

Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com

Web site: www.boema.inforapart.ro